

บทนำ

ความรักของคนสี่ชมพู

นิยามความรักของลดา

“ก็ไม่รู้สินะ...ความรักมันเหวอ ฉันก็ไม่แน่ใจหรอกว่าสิ่งที่รู้สึกมันคือความรักหรือเปล่า เพียงแต่ฉันเจ็บ ทุกครั้งเวลาที่รู้ว่าเขากำลังมีความสุขกับหญิงอื่น ไม่อยากเห็น ไม่อยากรู้ว่าเขาคบกับใคร หรือใกล้ชิดกับใคร บางทีมันอาจไม่ใช่ความรักก็ได้ แต่เป็นแค่ความทรงจำที่คอยย้ำเตือนฉันให้เจ็บปวดเท่านั้น และฉันก็ยังไม่เจอผู้ชายที่จะมาช่วยลบความทรงจำอันเจ็บปวดนี้ไปจากหัวใจได้เสียที...อืม บางทีมันอาจจะเรียกว่าความรักก็ได้...จริงไหม”

ผู้ชายในแบบของฉัน

“ฉันชอบผู้ชายเก่ง อ้วนนิดๆ ก็น่ารักดีนะ เวลาถอดกางเกงเต็มไม้เต็มมือ”

ฉันหัวเราะความคิดบ๊องๆ ของตนเอง

“เขาจะต้องเป็นผู้ชายที่กล้ายอมรับความเสมอภาคระหว่างชายกับ

หญิง ยอมรับฟังความคิดเห็นของฉัน และพร้อมจะให้อภัยหากฉันทำผิด”

แล้วภาพในความทรงจำก็ย้อนกลับเข้ามาในหัวอีกครั้ง... นานมาแล้ว ฉันเกือบทำให้เขาจมน้ำตาย เพราะอยากลองทุ่นหัดว่ายน้ำที่ฉันอุตส่าห์ทำเองกับมือ มันคือมะพร้าวแห้งสองลูกที่ฉันนำมามัดเข้าด้วยกัน แล้วฉันก็ชวนเขาไปว่ายน้ำในทะเลสาบเพื่อทดลองอุปกรณ์ที่ประดิษฐ์เองกับมือ แต่เป็นเพราะฉันมัดลูกมะพร้าวไม่แน่นพอ และเขาก็ตัวอ้วนเกินไป ทุ่นของเขาจึงหลุดขาดจากกัน แล้วเขาก็จมน้ำไปต่อหน้าต่อตา

โชคดีที่ทุ่นของฉันยังใช้งานได้ดี และฉีกผมเขาได้ เราสองคนจึงช่วยกันประคองตัวเข้าฝั่ง เขาตัวสั่นด้วยความกลัว เพื่อนบ้านซึ่งอยู่ติดกับบ้านของฉันร้องห่มร้องไห้ เราสามคนกอดคอกันร้องไห้ โดยเฉพาะฉันที่เสียใจมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะเป็นคนต้นคิด

ฉันขอโทษทุกคน เขาให้อภัย และไม่เคยนำเรื่องนี้ไปบอกผู้ใหญ่ เขาบอกฉันด้วยเหตุผลเดียวว่า “ไม่เป็นไร ผิดแล้วยอมรับผิด เราเป็นเพื่อนกัน ก็ต้องรู้จักให้อภัยซะใหม่

“ใช่ค่ะ เพราะเขารู้จักให้อภัย และมีจิตใจที่ประเสริฐ เขาจึงชนะใจฉันอย่างขาดลอย”

ความรักของคนสี่ฟ้า

นิยามความรักของชยุต

“นิยามความรักสำหรับผมนะหรือครับ อิม... น่าจะเป็นการที่คนสองคน มีหัวใจตรงกันนะครับ เพราะระหว่างคนสองคน หากมีหัวใจดวงเดียวกัน ยึดมั่นในกันและกัน ไม่ว่าจะมียุบสรรคใดๆ ผ่านเข้ามาทดสอบ หัวใจของเรา นี่แหละครับที่จะทำให้ต่างคนต่างยึดมั่นและฟันฝ่าอุปสรรคทั้งหลายไปได้”

ผู้หญิงในแบบของผม

“ผู้หญิงที่ผมชอบนะเธอ” ผมอดหัวเราะไม่ได้

“ผมจำได้ว่า ครั้งแรกที่ผมพบเธอ เธอก็ทำให้ผมประทับใจอย่างไม่เคยลืมเลือน เรื่องมันเกิดขึ้นตอน ป. ๕ ผมถูกพวกนักเรียนเกเรล้อมอยู่ที่หลังห้องน้ำของโรงเรียน พวกนั้นมารีดไถเงินค่าขนม แต่ผมไม่ให้ เพราะกลัวไม่มีเงินซื้อขนมกิน ตอนเด็กๆ ผมอ้วนมาก เรื่องกินถือเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว แต่พวกนั้นมีกันตั้งหลายคน ผมเลยลี้เลวว่าจะให้ตีหรือไม่ จนกระทั่งเธอคนนั้นถือไม้หน้าสามเดินมาตวาดพวกนั้น พวกนักเรียนนั้นก็เลวพากันเดินหนีไปเลยครับ แต่ไม่ใช่เพราะกลัวเธอหรอกนะ พวกเขากลัวอาจารย์ต่างหาก เพราะเสียงเธอดังมากจนอาจารย์คนหนึ่งเดินมา ทำให้พวกนั้นหนีไปกันหมด

“นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผมรู้สึกประทับใจเธอ แม้เราจะรู้จักกันมานานตั้งแต่จำความได้ แต่ครั้งนั้นมันทำให้ผมคิดว่า ผู้หญิงคนนี้เก่ง

“ผมวิ่งไปเล่นกับเธอและเพื่อนบ้านหลังถัดไปเป็นประจำ เราสามคนเป็นเพื่อนสนิทกัน เรียกได้ว่าไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ทำให้ผมเห็นอีกด้านหนึ่งของเธอ นอกจากมุมที่เป็นคนหัวท้าวหาญไม่เกรงกลัวใครแม้แต่เด็กเลวตัวโตกว่า นั่นคือเธอเป็นคนที่จิตใจดีงามมาก ไม่ว่าจะเห็นใครหรือสัตว์อะไรกำลังลำบาก ก็มักจะรีบเข้าไปช่วยเหลือเสมอ เห็นลูกนกตกจากต้นไม้ก็อุ้มมันขึ้นไปไว้บนรังตามเดิม บางทีก็บังคับให้ผมปีนขึ้นไปบ้าง เห็นแมวเจ็บสุนัขป่วยเป็นช่วยหมด น่ารักดีครับ ผมชอบ”

๑

“จอตๆ จอตตรงนี่แหละค่ะ” ฉันออกคำสั่งเมื่อรถตุ๊กตุ๊กวิ่งตามคำบอกของยามด้านหน้า จนเกือบจะแล่นผ่านอาคารโบราณริมแม่น้ำเจ้าพระยา มันเป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมหรูใจกลางเมืองกรุงเทพฯ เข้าใจว่าเจ้าของใหม่คงมองเห็นความงามของอาคารฝรั่งเก่าแก่อายุร้อยกว่าปีหลังนี้ จึงยังรักษาเอาไว้ ไม่ทุบสร้างอาคารใหญ่โตมโหฬารแทน แต่สร้างอาคารทันสมัยไว้ด้านหลังเพื่อรับรองแขก

คนขับก็เร็วปานสายฟ้าแลบ ลั่นเสียงก็เบรกเอี้ยตจนคนนั่งหลังหัวแทบทิ่ม ดินะที่มือฉันเหนียวพอ เกะหนึบยิ่งกว่าตุ๊กแก ถึงได้กระซอกตัวเองขึ้นมาตั้งตัวตรงได้ทันหว่างที่

“ขอบคุณค่ะ” ฉันบอกพร้อมกระโดดลงจากรถ และตรวจตราข้าวของที่นำติดตัวมาทั้งหมด ครบแล้วก็วางบนพื้น แล้วล้วงเข้าไปในกระเป๋า ยามหยิบธนบัตรสีแดงสองใบส่งให้ “ไม่ต้องทอน ขอบคุณมากค่ะที่ทำให้ฉันมาทันเวลา”

“ยินดีครับ” คนขับรถตุ๊กตุ๊กหนุ่มใหญ่ตอบ ใบหน้ายิ้มแย้มอย่างใจดี

ก่อนจะติดเครื่องยนต์อีกครั้งแล้วแล่นออกไป ฉันมีเวลาเหลืออีกแค่สองนาทีก่อนจะถึงเวลานัด ให้ตายเถอะ ชุดก็ยังไม่ได้อัด แกรมตั้งแต่ได้มายังไม่เคยลอง จะสวมได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่เอาเถอะ เมื่อตัดสินใจมาถึงที่นี่แล้ว ก็หมดสิทธิ์เปลี่ยนใจ

“มาแล้วๆ เร็วๆ ค่ะ เร็วๆ เขากำลังจะเริ่มแล้ว”

ฉันหัวของพระรุ้งพระวังวิ่งตามเสียงของหญิงสาวนางหนึ่ง ที่จำได้ว่าชื่อ ก้อย กฤษณา ทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลพิธีแต่งงานของเพื่อนสาวรุ่นน้องในวัยเด็กที่ฉันเจอเมื่อสี่ปีมาก่อน และนัดแนะว่าจะมาพบกันเพื่อชกซ้อมในวันนี้

“ต้องแต่งตัวใหม่คะ” ฉันถาม

“ไม่ต้องคะ ไม่ต้อง เอาของมาฝากไว้ในห้องนี้เลยคะ เดี่ยวก้อยจะล็อกกุญแจไว้ เขาไปรวมตัวกันที่สนามแล้วคะ รีบหน่อยก่อนที่พระอาทิตย์จะตก ที่นี่ไม่มีสปอตไลท์ให้เสียด้วย”

“ค่ะๆ” ฉันวิ่งตามหญิงร่างเล็กไป โยนข้าวของกองไว้มุมหนึ่ง แต่กฤษณารีบหยิบถุงใส่ชุดสวยแขวนให้เสียก่อน แล้วรื้อหลังฉันออกจากห้องและล็อกกุญแจ

“ไปคะ เดี่ยวจะไม่ทัน”

ข้อมือฉันถูกลากไปตามทางเดินที่ทำให้ตรงๆ ก็ไม่ได้ ต้องเลี้ยวไปเลี้ยวมา แต่เวลานี้ ฉันอยากให้ทางสายเล็กนี้ทอดยาวไปอีกสักสิบกิโลเมตร เพราะจู่ๆ ฉันก็ปอดแหกขึ้นมาเฉยๆ ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนแบบนี้

“เจ้าบ่าวเป็นใคร บอกได้ไหม” ฉันถามอริสรา เพื่อนสาวรุ่นน้องที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อน เพราะรื้อบ้านในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งอยู่ติดกัน จนกระทั่งฉันอายุสิบสาม อย่างเข้าสิบสี่ ครอบครัวก็ย้ายไปอเมริกา เราจึงต้องแยกจากกัน แต่ยังติดต่อกันทางจดหมายเสมอ พอฉันกลับมาทำงานในประเทศไทยได้ไม่ถึงเดือน เธอก็ประกาศข่าวดี แต่นับบัดนั้นจนบัดนี้ ฉันยังไม่เคยรู้ว่าเจ้าบ่าวของเพื่อนคือใคร

“ไม่บอก อยากให้พี่ตาเห็นเขาเองค่ะ” เธอตอบด้วยเสียงหวานสดใส น่ารักสมตัว อมยิ้มแก้มป่องอย่างน่าเอ็นดู

“โอ้...ทำไมไม่บอกล่ะ เจ้าสาวที่ไหนก็ต้องรีบประกาศตัวเจ้าบ่าวกัน ทั้งนั้น”

“ไม่ค่ะ” เธอยังตื้อตึง “เอาไว้พี่ตามมาที่งาน ก็จะได้เจอเขาแน่ค่ะ”

ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่า หญิงสาวลูกครึ่งไทย-อังกฤษที่แสนน่ารัก อ่อนหวานจะตื้อตึงและหัวแข็งถึงเพียงนี้ มีเหตุผลอะไรที่เธอไม่ยอมบอก นอกเสียจากว่า เธอรู้ว่าเขาผู้นั้นสำคัญต่อฉัน

น่าเสียดายที่เส้นทางโรยกรวดมันสั้นกระจริด ก้าวไม่ถึงลิบก้าวก็ถึง ซุ้มกลางสนามขนาดใหญ่ ที่บัดนี้มีเก้าอี้ถูกยกมาตั้งตลอดสองฟากฝั่งของ ทางเดินสำหรับบ่าวสาว และริบบิ้นสีขาวคงจะผูกในวันรุ่งขึ้น เพราะอากาศ ที่เมืองไทย เดี่ยวฝน เดี่ยวฝน เอาแน่เอาอนไม่ได้ ทางโรงแรมจึงต้องระวาง ไว้ก่อน

“โน่นค่ะ เขาไปรวมตัวทางโน้นแล้ว ฟังบาทหลวงอธิบายขั้นตอนอยู่ ค่ะ”

ฉันมองตามนิ้วบ้อมๆ ของกฤษณาที่ชี้ไปกลางวง แล้วก็ใจแป้วทันที ที่เห็นร่างสูงของชายคนหนึ่งยืนอยู่ในกลุ่ม

เดาแล้วไม่มีผิด...

ฉันพยายามคลี่ยิ้ม หวังว่าจะดูจริงใจนะ ทั้งที่ฉันอยากจะหันหลังแล้ว วิ่งหนีไปจากที่นี่ใจจะขาด แต่ขาของฉันกลับทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะข้อมือ ยังถูกลากไปข้างหน้าอย่างไม่อึ้งขังขอบ

“มาแล้วค่ะ เพื่อนเจ้าสาวคนสุดท้าย”

กฤษณาแน่น ทำให้ฉันรู้สึกผิดพอสมควร ก่อนจะทำปากขมุบขมิบ

“มาก็ดีแล้วล่ะ”

“อะไรนะค่ะ” กฤษณาหันมาถาม

“อ้อ พี่บอกว่ามาถึงก็ดีแล้ว รถตุ๊กตุ๊กซึ่งชะพีเกือบตาย”

“อ้อ โชคดีจริงๆ ค่ะที่รถไม่ชนเสียก่อน ไม่งั้นก็ต้องหาเพื่อน
เจ้าสาวมาแทนที่ ก้อยคงแยแน่ ไม่มีชุดสำรองไว้ด้วย”

“ปากเธอนั่น” ฉันทบ่งมีงำ แต่คนที่อยู่ข้างหน้าไม่สนใจฉันแล้ว และ
ประกาศเสียงดังลั่น

“คุยถึงไหนกันแล้วคะ ทวนให้พี่เขาหน่อยได้ไหม”

ฉันบ่นยิ้มอีกรอบ แล้วกราดยิ้มไปรอบวงเหมือนนางงามบนเวที
พยายามไม่หยุดสายตาไว้ตรงไหนนานจนผิดปกติ และทำเป็นไม่รู้จึกคน
ตัวสูงในกลุ่มนั้น

“เฮ้ย! ลตา ยายไม่เต็กกอ คุณจริงๆ เหรอนั้น”

ว่าแล้ว...ฉันแก้งถอนใจ หันกลับไปสบตาคนพูด ก่อนจะขมวดคิ้ว
เข้าหากัน

“เอ...ฉันเคยเจอคุณมาก่อนหรือเปล่าคะคุณเจ้าบ่าว”

“อะไรกันพี่ลตา พี่ชนง จำไม่ได้เหรอคะ”

จำได้ เค้าหน้าของเขาขังเหมือนเดิม ต่างแค่รูปร่างที่เคยอ้วนมาผอม
แต่ฉันจำต้องทำเป็นจำไม่ได้ จึงส่ายหน้าและแก้งอ่า

“จำไม่ได้ อีตาช้างยักษ์ปานนี้ น่าจะน่าหนักตัวเป็นร้อยแล้วมั้ง”

“คุณก็พูดเกินไป” คนถูกกล่าวหาหัวเราะชอบใจ ก่อนจะรีบแก้ “ผม
ไม่ใช่เจ้าบ่าว นี่ โจ๊ก เพื่อนผม เจ้าบ่าวของแอนนี่”

“หา!” ฉันทูทาน เพราะเป็นคำพูดเดียวที่สมองคิดได้ในเวลานั้น
“หมายความว่าไง”

อริสราเดินผ่านเพื่อนเจ้าสาวอีกสองคนมากอดเอวฉัน แล้วแนะนำ

“ไม่ใช่พี่เชนหรือคะ เพื่อนของเขาต่างหาก เราต้องการปิดข่าว ไม่ใช่ให้
สื่อมวลชนรู้”

“ทำไม” สมองของฉันท้งทำงานไม่ทัน

“พี่บี ผู้จัดการส่วนตัวของแอนนี่อยากให้เราปิดข่าวไว้ก่อนค่ะ เพราะ
กำลังจะรับเป็นพรีเซนเตอร์สินค้าตัวใหม่ พี่บีเกรงว่า ถ้าเขารู้ว่าแอนนี่

แต่งงานแล้วอาจจะไม่พอใจ” จมูกโด่งย่นนิดๆ “แต่เราวางแผนแต่งงานกันไว้แล้ว แอนนี่เป็นแค่นางแบบสมัครเล่น งานก็อยากได้อยู่หรอกนะคะ ถ้าไม่ได้ก็ช่างมัน แอนนี่เลยทำตามที่เราวางแผนไว้ เพราะจองโรงแรมไว้หมดแล้ว แต่ยังไม่ประกาศออกไปเท่านั้นตามที่พี่บ๊วยร้อง ตอนนี้ได้งานแล้ว เจ้าของสินค้าเขาไม่มายด์ที่แอนนี่จะแต่งงานคะ”

ฉันมองไปทางชายตัวสูงเวทหนึ่ง เห็นเขายังยิ้มกว้าง

“อะไรทำให้คุณคิดว่าผมจะแต่งงานกับแอนนี่”

“อ๊ย คุณๆ ขา พระอาทิตย์จะตกดินอยู่รอมร่อแล้ว คนหนึ่งมาสาย อีกสามสี่คนจับกลุ่มเมาท์รำลืออดีต แล้วเมื่อไหร่จะได้เริ่มซ้อมกันล่ะค้า”
กฤษฎณาโอตครวญ

ฉันอยากลากเธอไปซังในห้องเก็บของเมื่อครู่เสียจริง ดูสิ ทำบรยากาศเสียหมด

“จริงด้วย มาค่ะพี่ลดา มาฟังอีกรอบว่าต้องทำยังไง พี่เป็นเพื่อนเจ้าสาวคนแรกเลยนะคะ ถือช่อดอกไม้ค่ะ ต้องเดินตามหลังพี่เซนเข้ามาในพิธี”

“ให้บาทหลวงอธิบายอีกรอบดีกว่าครับแอนนี่”

เสียงเจ้าบ่าวทุ้มนุ่ม ฟังแบบไม่มองหน้าแล้วรู้สึกอับอาย ด้วยเสียงเป็นพระเอกล้ำไบหน้าไปเยอะในความคิดของฉัน หรือมาตรฐานผู้หญิงทั่วไป เพราะฉันถือว่าตัวเองคือหนึ่งในมาตรฐานหญิงเหมือนกัน แล้วคนเสียงหล่อก็หันมาส่งยิ้ม ดวงตาหยีลงเมื่อริมฝีปากเหยียดออก ประหนึ่งกล่อมเนื้อปาก ดึงหนังตาให้ย่นยุบไปด้วย ดูแล้วเหมือนเอาตี๋ขายทองอย่างโรยโรยนั้น ฉันว่าไม่เหมาะสมกับแอนนี่เลยสักนิด

“สวัสดีครับพี่ลดา ผมชื่อโจ๊กครับ ชื่อจริงชื่อจักรรินทร์ เจ้าบ่าวของแอนนี่ครับ ผมได้ยินแอนนี่กับเซนพูดถึงพี่ตลอดเลยครับ ดีใจที่ได้เจอตัวจริง”

“สวัสดีค่ะ” ฉันรีบรับไหว้ เปลี่ยนจากตี๋ขายทองเป็นชายโจ๊กทันใดก่อนจะเขม่นในใจ ดูจากหน้าตาเจ้านี้น่าจะแก่กว่าฉันเสียอีก แถมฉันยังอายุ

น้อยกว่าชยุตต์ตั้งหลายเดือน

“ไปคะ ไปกันทุกคน บาทหลวงรออยู่แล้ว เดี่ยวต้องฝึกต้องซ้อมอีกหลายครั้งนะค่า” ผู้ควบคุมพิธีต้อนรับทุกคนไปหาบาทหลวงเพื่อฟังคำอธิบายอีกรอบ

ฉันฟังบ้าง ไม่ฟังบ้าง โอ๊ย แค่เดินเข้างาน ฉันเดินเสียจนชินแล้ว เพื่อนเจ้าสาวนะเป็นมาจนคล่อง ไม่ว่าที่นี่หรือที่เมืองนอกก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ เพราะเหตุนี้ ฉันจึงค่อยๆ กวาดสายตาไปรอบๆ ทางตาหยุดพินิจชายร่างสูงข้างเจ้าบ่าว ก่อนที่ภาพแห่งความหลังสีเหลืองจางๆ จะค่อยๆ เติบชัดขึ้น

“นี่นายช้างยักษ์ จะยืนเป็นตุ่มอยู่ตรงนั้นอีกนานไหมยะ” ฉันแหงนใส่เด็กชายตัวสูงแต่อ้วนจ้ำม่ำเพราะพ่อแม่เลี้ยงมาอย่างดี ในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ บ้านของเขาหลังใหญ่ที่สุด เพราะพ่อกับแม่เป็นเจ้าของบริษัทขายวัสดุก่อสร้างที่มีหลายสาขาในกรุงเทพฯ ลูกชายทั้งสองจึงมีรูปร่างอวบอ้วนตามประสาคนมีเงิน แต่เด็กชายทั้งสองอายุอานามห่างกันนับสิบปี เห็นว่ามีลูกยากหรืออะไรนี่แหละ ทำให้ชยุต ลูกชายคนโตกำลังจะเป็นหนุ่มแล้ว แต่น้องชายยังแบเบาะ

ดังนั้น บ้านสามหลังที่มีรั้วติดติดกันและมีลูกๆ วยไล่เลียกันเด็กทั้งสามจึงกลายเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่จำความได้

บ้านหลังซ้ายมือของชยุตมีขนาดหนึ่งไร่ ไม่รู้ว่าคนสร้างคิดอย่างไร เพราะบ้านของฉันที่อยู่ติดกันมีเนื้อที่แค่หนึ่งร้อยห้าสิบตารางวา ดูจิบจ้อยทันที ประหนึ่งปราสาทกับกระท่อมมาจาก ส่วนบ้านทางขวามือเป็นของอริสรา มารดาเป็นสาวอีสานที่แต่งงานกับนักธุรกิจชาวอังกฤษซึ่งเดินทางเข้าออกประเทศเป็นว่าเล่น เนื้อที่บ้านมีขนาดเท่ากับบ้านฉัน แต่ด้วยความเป็นบ้านของฝรั่ง จึงปลูกดอกไม้ตกแต่งสวนสวย ขณะที่บ้านของฉันปลูกต้นมะม่วงกับมะขามหน้าบ้าน ด้านหลังปลูกขนุนตามตำรา และสามารถเก็บ

เกี่ยวผลมากินได้ แต่ต้นไม้ขนาดใหญ่ทำให้บ้านดูกรุงรัง เมื่อเปรียบเทียบกับบ้านทางด้านซ้ายและขวา บ้านของฉันจึงกลายเป็นบ้านยากไปทันที

แต่นั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจ เพราะในวัยเด็ก บ้านของฉันมีพงหญ้า ทุ่งไม้ และต้นไม้ให้เพื่อนๆ มาปีนเล่น สมาชิกทั้งสองจึงชอบมาเล่นที่บ้านของฉันมากกว่า หากวันไหนยังแผลงไม่พอ ฉันจะชวนพวกเขาไปว่ายน้ำเล่นในทะเลสาบ อิม...หรือบึงใหญ่กลางหมู่บ้านที่สร้างตามหลักฮวงจุ้ยอีกเช่นกัน ถึงจะมีสระว่ายน้ำ แต่ฉันว่ามันน่าเบื่อ ไม่เหมือนว่ายน้ำในทะเลสาบเวลาพ่อแม่ถาม ก็บอกว่าไปสระว่ายน้ำกัน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ฉันตามแม่บ้านไปตลาด จึงพบว่ามีคลองอยู่ด้านหลังสวนสาธารณะของหมู่บ้าน ซึ่งมีสะพานขนาดเล็กเชื่อมไปยังถนนอันเป็นเส้นทางที่แม่บ้านและพนักงานก่อสร้างชอบใช้เป็นทางลัดไปตลาดสด โดยมีวินมอเตอร์ไซด์จอดคอยท่า และระหว่างทางมีป่าเล็กๆ รมรื่น ไกลๆ ศาลพระภูมิของหมู่บ้าน พอเห็นดังนั้นต่อมความอยากผจญภัยของฉันก็ตื่นยึกๆ ตอนนั้นฉันน่าจะอายุสิบสาม ร่างกายจึงสูงใหญ่อย่างรวดเร็ว ชยุตอายุแก่กว่าหกเดือน แต่เพราะความอ้วนทำให้เขาดูเตี้ยๆ ต้นๆ ทั้งที่มีความสูงใกล้เคียงกับฉันด้วยซ้ำ ส่วนอริสราห์ไม่ต้องพูดถึง แม่จะอายุน้อยกว่าฉันแค่ปีเดียว แต่ตัวเล็กกว่ามาก เด็กน้อยลูกจ๊อกของแกจึงมีหน้าที่ติดตามพวกฉันไปทุกหนแห่ง โดยในมือของเธอจะต้องหิ้วพี่แดงไม้ไปด้วย

แดงไม้เป็นตุ๊กตาเด็กหญิง ผมบลอนด์ยาวสลวย พ่อของอริสราห์ขอให้ตั้งแต่อายุหนึ่งขวบ และตั้งชื่อให้ว่าเมลอน แต่ฉันคิดว่าอยู่เมืองไทยน่าจะมีชื่อไทยดีกว่า ตุ๊กตาชื่อสุดหรูว่าเมลอนจึงกลายเป็นนางแดงไม้ตั้งแต่นั้น และเพราะคนตัวเล็กติดนางแดงไม้มาก นางจึงเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของแก๊งไปโดยปริยาย เวลาไปว่ายน้ำ จะต้องเตรียมถุงพลาสติกไปห่อนางแดงไม้ไม่ให้เปียก เวลานั้นกินข้าวกันที่สโมสร ก็ต้องมีเก้าอี้พิเศษให้นางด้วย

ฉันไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเด็กอายุสิบสองยังติดตุ๊กตาเหมือนเด็กเล็กๆ พ่อฉันถาม อริสราห์ก็จะกอดนางแดงไม้อย่างหวงแหน ฉันจึงต้องยกธงขาว

ยอมให้นั่งแถมโมตามติดไปด้วยเป็นตั้งแถมมาตลอด ทั้งที่ในใจคิดว่า ลักวันหนึ่งจะขโมยไปเผาเสียให้เซ็ด เพราะมันสกปรกเหลือเกิน ตู๊กตาผ้ายับเยิน ย่นยุ่ย เมื่อทั้งคราบน้ำลายและน้ำตา แต่อริสราไม่ยอมทิ้งเสียที่

“จะมาหรือไม่มา”

ฉันแกลงไฟฉายในมือไปมา เพราะทั้งชยุตและอริสรายืนอยู่ตรงพุ่มไม้ บริเวณชายป่า มองความมืดมิดตรงหน้าอย่างไม่ค่อยไวใจ มือของเด็กหญิงเกาะแขนเด็กชายตัวโตเป็นที่พึ่ง อีกมือกอดนั่งแถมโมไว้เพื่อเป็นที่พึ่งให้ ตู๊กตาน้อยอีกที

“ถ้าไม่มา ฉันไปเอง” ฉันหงุดหงิด เพราะก่อนมาคุยกันเป็นมันเหมาะว่าจะมาผจญภัย แต่กลับปอดแหกซะงั้น

“เดี๋ยวลิลิตา มันมีตมมากนะ” ชยุตร้องเตือน

“มีตมนั่นแหละดี ฉันเห็นต้นไม้ทรุดด้านหลังกำแพงมีผ้าผูกเต็มเลย เขาบอกว่ามีศาลเพียงตา ผิดุมมากขอบอก หึๆ”

“แอนนี่ไม่อยากไปแล้วพี่เซน” เด็กหญิงร้อง

“ผีมีที่ไหน ไปกัน ไปดูให้ชัดๆ” ฉันเต้นเหยงๆ กวักมือเรียกทั้งสองคน “นายช่างยักษ์ นายเป็นผู้ชายนะ ส่วนแอนนี่ ถึงเราจะเป็นผู้หญิง เราก็ต้องกล้าหาญ อย่าให้ผู้ชายดูถูกได้สิ”

ชยุตกลืนน้ำลายดังเอือกแล้วพูดเสียงลั่น “ฉันไม่อยากไปแล้ว”

“ตามใจ ฉันก็กลับไปเลย ฉันไปคนเดียวได้” ฉันบอกด้วยความหงุดหงิดเต็มที่ ก่อนจะเดินจ้ำเข้าไปในป่าคนเดียวด้วยความหงุดหงิด ไม่รอคนข้างหลังแล้ว นี่แค่หัวค้ำยงกั้วขนาดนี้ ฮี!

“เดี๋ยวๆ” ชยุตร้องตาม “รอด้วย”

ฉันหยุดแล้วหันกลับมา ก็เห็นสองคนนั้นลากกันเข้ามาจนได้

“ไปที่ไหน แต่เบ๊บเดียวเท่านั้นนะ ไปถึงแล้วรีบกลับออกมาเลย”

“ก็ได้” ฉันทำปากย่น และทำเสียงไม่ค่อยพอใจ “ที่จริงถ้าไม่อยากมาก็กลับไปเลยก็ได้”

“ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ เธอเป็นผู้หญิง ฉันเป็นผู้ชาย ฉันต้องมีหน้าที่ปกป้องเธอ”

เท้าของฉันหยุดทันที ก่อนจะหันมามองคนพูดพร้อมกับเลิกคิ้วทั้งสองข้าง เพราะที่ผ่านมามันตรงกันข้ามมากกว่า

“ฉันพูดจริงนะ เธอสองคนเป็นผู้หญิง ถึงจะเก่งแค่ไหนก็ยังคงเป็นผู้หญิง ต้องมีผู้ชายคอยปกป้อง”

“ฮึ ก็ได้ ฉันผู้ชายนำหน้า”

“เอ่อ...ผู้ชายคอยระวังหลังจะดีกว่า ะ...เธอเดินนำหน้านะดีแล้ว”

ตอนนั้นฉันคงจะกลอกตาให้เขา เพราะชยุตพูดเสียดี แต่ที่เลวเสียอย่างนั้น ฉันกล้าเดินอีกหน โดยมีมือของอริสราจิกอยู่บนเสืยัดที่คงจะยานย่อยเพราะแรงดึง จนกระทั่งมาถึงรั้วของหมู่บ้าน ก็เห็นต้นไทรใหญ่ที่อยู่นอกรั้ว ฉันจึงปีนขึ้นไปดู โดยมีชยุตปีนขึ้นมาเกาะข้างๆ ฉันเห็นด้านข้างของศาลเพียงตาที่มีตุ๊กตาอะไรต่อมิอะไรมากมายตั้งอยู่บนศาลและพื้น

“ไม่เห็นจะมีอะไรเลย” ฉันส่องไฟฉายไปรอบๆ จู่ๆ ก็รู้สึกขนลุกขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ คงเพราะบรรยากาศที่วังเวง ตลาดซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปก็เงียบกริบ เพราะหมดเวลาขายของแล้ว

“มันเป็นสามแยก” ชยุตบอก “ฉันอ่านหนังสือ เขาบอกว่าตรงทางสามแพร่งจะมีวิญญาณสิงสถิตอยู่”

“เรากลับบ้านกันเถอะ มาถึงแล้วไม่ใช่หรือ”

อริสราไม่ยอมปีนขึ้นมา แต่ดึงขาทางเก่งของฉันยก ซึ่งฉันไม่ได้สนใจหรอก แต่ชยุตยังห่วงสมาชิกตัวน้อย จึงก้มลงบอก

“ไม่มีอะไรหรอกแอนนี่ ไม่ต้องกลัวนะ ถ้าที่อยู่จะไม่มีใครมาทำอะไรแอนนี่ได้”

ฉันฟังด้วยความหมั่นไส้ วันนี้อีตาข้างยักษ์ข้างทำตัวเป็นพระเอกเหลือเกิน หรือเพราะตุลครเยอะเกินไป แต่แล้วหางตาฉันก็สะดุดเข้ากับอะไรบางอย่าง

“เอ๊ะ! นั่น”

ลมพัดผ่านวูบ กิ่งไม้ใหญ่ไหวเบาๆ แล้วฉันก็เห็นเงาจางๆ เบื้องหลัง
คว้นธูปีที่ไม่รู้ว่ามีมาจากไหนเต็มไปหมด

“นะ...นั่น...” ชยุตร้องลั่น เมื่อเห็นสิ่งเดียวกับฉัน

หญิงสาวคนหนึ่งค่อยๆ เดินใกล้เข้ามาช้าๆ เธอสวมชุดสีขาวที่ขาดวิน
แสนสกปรก ผมเผ้ายุ่งเหยิง เธอส่งยิ้มมาให้พวกฉัน และกวักมือเรียก
“กรี๊ด”

ฉันไม่ตัวรู้หรือกว่ากรี๊ดร้องออกไป แต่ยังมีสติดีพอจะเป็นลงจาก
กำแพง ขณะที่ชยุตเป็นลมล้มทั้งยืน แล้วลอยละลิวตกจากกำแพง ร่างที่มี
น้ำหนักไม่ต่ำกว่าหกสิบห้ากิโลกรัมกระแทกพื้นเสียงดังสนั่น ตามด้วยเสียง
ร้องไห้ของอริสรา

ฉันยังจำคำคำนั้นนั้นได้ติดตา อริสราช่วยแบกร่างไว้สติของชยุตขึ้น
หลังฉันอย่างยากเย็น ฉันแบกข้างหน้า อริสรามัดนั่งเตียงโมติดเอวแล้วช่วย
ดันแผ่นหลังของเขาพากันเดินออกจากป่าเล็กๆ อย่างทุลักทุเล พอไปถึงบ้าน
หลังใหญ่ พ่อกับแม่ของเขาก็ร้องลั่นและรีบพาเขาไปโรงพยาบาล อีกหนึ่ง
สัปดาห์ต่อมา ฉันก็ได้ข่าวว่าเขาใช้เงินต้องนอนโรงพยาบาลอยู่หลายวัน
พ่อแม่ของเขามาตำหนิพ่อแม่ของฉัน และสั่งห้ามเขามาเล่นกับฉันนับแต่นั้น

ฉันรู้สึกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจาก
บ้านมาหาฉันอีก สามเดือนหลังจากนั้น ครอบครัวของฉันทำเรื่องขายบ้าน
แล้วย้ายไปอเมริกาเพื่อช่วยคุณลุงเปิดร้านอาหาร

อริสราเป็นสื่อกลางให้พวกเรา เธอไปเยี่ยมชยุตและแจ้งข่าวเรื่องที่
ฉันจะเดินทางไปต่างประเทศ เขาฝากบอกมาว่าไม่เป็นอะไรมาก แคหลังจาก
เข้าโรงพยาบาลในคืนนั้น เขาไม่สบายหนักเพราะเจอผีที่โรงพยาบาลหลอก
อีกหลายตน

ส่วนที่พวกฉันเห็นนะเธอหรือจริงๆ แล้วคือคนบ้าต่างหาก แม่บ้านบอก

ฉัน และพาไปดูที่ตลาดให้เห็นกับตา สาวคนบ้าชอบไปกินของเซ่นไหว้ของ
เจ้าแม่ ค็นนั้นเธอคงไปหาอะไรกินเช่นเคย แล้วพวกฉันก็ไปเจอเข้าพอดี
เลยชวยไป

ฉันฝากอริสราไปขอโทษและให้ที่อยู่ต่ออเมริกาไว้ แต่เขาไม่เคยเขียน
จดหมายถึงฉันเลย จะมีก็แต่อริสราเท่านั้นที่ยังติดต่อฉันเสมอจนกระทั่ง
ปัจจุบัน

ที่สำคัญ...ในวันรับปริญญาของชยุต อริสราส่งภาพถ่ายอย่าง
สนิทสนมเหมือนคนรักกันของพวกเขามาให้ฉัน พอเธอเรียนจบ ก็มีภาพ
เช่นเดียวกันนี้ส่งมาให้อีกใบ

เพื่อนเก่าทั้งสอง คนหนึ่งเติบโตเป็นหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา สูงใหญ่
ไม่มีเค้าความอ้วนในอดีตอีกต่อไป อีกคนเติบโตเป็นสาวสวย เป็นนางแบบ
ตั้งแต่เข้าสู่ยุรุ่น มีโฆษณาออกมาหลายชิ้น แต่เจ้าตัวรักการทำอาหารและ
ขนมเป็นชีวิตจิตใจ ทั้งยังฝันอยากเปิดร้านเบเกอรี่และอาหารฝรั่งให้ได้
พอเรียนจบที่เมืองไทย ก็ไปเรียนต่อฝรั่งเศสทันที ชยุตตามไปเยี่ยมหลาย
ครั้ง ฉันได้รับภาพคู่ของทั้งสองเสมอ และคิดว่าอีกไม่นานระฆังวิวาห์ก็จะ
ดังขึ้น ทำไมฉันจะคิดไม่ได้ว่าชยุตคือเจ้าบ่าวของอริสรา แล้วอีตาตี๋ชายโง่
นั้นมาจากไหน

๒

เนื่องจากมีเพื่อนเจ้าสาวคนหนึ่งมาสาย บาทหลวงที่มาประกอบพิธีวิวาห์ให้อริสราและจักรรินทร์จึงต้องอธิบายขั้นตอนพิธีการต่างๆ เป็นรอบที่สอง แต่ผมกลับไม่มีสมาธิจะตั้งใจฟังเสียแล้ว ด้วยเหตุผลข้อแรกคือน้ำเสียงโทนเดียวของบาทหลวงชวน่วงงวนชะมัด ฟังเพียงรอบเดียวผมก็แทบจะหลับเสียให้ได้ ถ้าให้ฟังอีกรอบ ผมคงจะหลับฝันดีคาเก้าอี้แน่ๆ

ส่วนเหตุผลอีกข้อหนึ่งก็คือ เพื่อนเจ้าสาวที่มาสายคนนั้นดึงความสนใจของผมไปจนหมด เพราะเธอคือ...

‘ลตา’ ผู้หญิงคนเดียวที่มีความทรงจำมากมายฝังอยู่ในหัวใจของผมเสมอมา

ช่วงที่ทุกคนกำลังตั้งใจฟังบาทหลวงทบทวนขั้นตอนต่างๆ ดวงตาของผมจึงไม่เว้าจับจ้องไปยังเรือนร่างที่ดูอวบอิมและสมบูรณ์ขึ้นของผู้มาใหม่ ก่อนที่ภาพแห่งความหลังจะค่อยๆ ปรากฏเด่นชัดขึ้นในสมองที่เต็มไปด้วยรอยหยักของผม

ภาพสุดท้ายของลตาในความทรงจำคือ เธอเป็นเด็กสาววัยสิบสามปี

ตัวผมมั่งกั่ง แชนขายาวราวกับไม้เต็งกอก ซึ่งเป็นไม้ไผ่รวกยาวสำหรับ ตากผ้าที่แผลงมาจากความหมายของชื่อที่แปลว่าไม้เลื้อย กลายเป็นฉายา ของเธอในที่สุด หลังจากที่เธอเรียกผมว่า ‘อีตาซ้างยักษ์’ เพราะผมไปกระตุก ต่อมโม่ไหของเธอด้วยเรื่องอะไรบางอย่างที่ผมเองก็จำไม่ได้แล้วว่าเป็นเรื่อง อะไร

ลตาสสมัยนั้นมีนิสัยโหมชนิดที่เด็กผู้ชายตัวโตๆ หลายคนยังอาย เธอ มีรั้วบ้านติดกับผม บ้านของเธอเล็กกะทัดรัดมากเมื่อเทียบกับบ้านของผม แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกว่ามันเป็นบ้านหลังเล็กที่อบอุ่นไปด้วยความรักของ ครอบครัว และที่หน้าบ้านยังมีสวนซึ่งร่มรื่นไปด้วยต้นไม้เขียวขจี อันเป็น สถานที่ที่ทำให้ผมกับอริสรมีที่เล่นผาดโผนเพิ่มขึ้น นอกจากสวนสนุกย่อยๆ ของหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยของเล่นน่าเบื่ออย่างชิงช้าหรือกระดานลื่น

ถึงรูปร่างของลตาสจะบอบบางราวกับมีเพียงหนังหุ้มกระดูกอย่างนั้น แต่เรี่ยวแรงของเธอกลับมีมากมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งเรื่องนี้ได้รับการ พิสูจน์มาแล้ว เมื่อเธอสามารถแบกร่างอันอวบอ้วนราวเด็กสมบูรณ์ที่แปะ อยู่ข้างขวดซิวของผมเป็นระยะทางไกล

แม้จะเป็นภาพอันเลือนราง เพราะผมอยู่ในอาการช็อกหลังจากเห็น ผีสาวโผล่ออกมาข้างต้นไทรใหญ่กลางป่า จนร่วงลงจากกำแพง แต่ผมจำได้ อย่างไม่มีวันลืมเลือนว่า คนที่พาผมออกมาจากสถานการณ์อันคับขันใน วันนั้นคือเธอ

น้ำหนักของผมตอนนั้นน่าจะมากกว่าเธอถึงสามเท่า แต่ลตาสสามารถ แบกผมขึ้นหลังโดยการช่วยเหลืออันน้อยนิดจากร่างบอบบางของอริสรา จากนั้นเธอก็แบกผมออกจากป่าอันน่ากลัวไปส่งที่บ้านอย่างปลอดภัย

นั่นเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ผมประทับใจในตัวลตาสมากที่สุด จากที่เคย หลงใหลได้ปลื้มกับความเป็นคนปากร้ายแต่ใจดีของเธอมาเนิ่นนานนับจาก รู้จักกันครั้งแรก ซึ่งเธอช่วยชีวิตผมไว้จากการถูกสุนัขต่างถิ่นวิ่งไล่

ความไม่เกรงกลัวอะไรทำให้เธอกลายเป็นหัวใจประจำกลุ่ม แม้จะ

ชนไปบ้าง แต่ยามที่เห็นใครหรืออะไรก็ตามเดือตร้อน ผมมักจะเห็นเธอ
ปราดเข้าไปช่วยเหลือเป็นคนแรกเสมอ ไม่ว่าจะเป็ลลูกนกตกจากรัง แมว
ติดอยู่บนต้นไม้ หรือแม่แต่เมื่อผมและอริสราถูกเด็กโตกว่ำรังแก ซึ่งเจ้า
นักเลงรุ่นเยาว์คงจะถอยเพราะไม่ยอมทำร้ายเด็กหญิงกับเด็กอ้วน แต่เธอ
ก็ภูมิใจมาตลอดว่าปกป้องพวกเรา ความห้าวหาญนี้เองที่ทำให้ผมรู้สึกชื่นชม
เธอ และรู้สึกว่อยู่กักับเธอแล้วมีความสุขพร้อมกับเลือดลมสูบฉีดด้วยความ
ตื่นเต้นในบางครั้ง จากความผาดโผนของเธอ

ทว่า...แม่เหตุการณ์ที่เธอแยกผมออกจากป่าจะเป็นเรื่องทีประทับใจ
ผมเสมอมา แต่ขณะเดียวกันมันก็กลายเป็นเหตุการณ์ร้ายแรงที่ทำให้พ่อกับ
แม่ของผมยื่นคำขาดไม่ให้ผมออกไปเล่นกับเธออีก จนในที่สุดเธอก็ย้ายไป
อยู่อเมริกาอย่างถาวรกับครอบครัวของเธอ นับแต่นั้นผมก็ไม่ได้เจอกับเธอ
อีกเลย

ผมจำได้ว่า ก่อนลตาทออกเดินทาง ผมแอบพ่อกับแม่ป็นเร็วไปที่บ้าน
เธอ หวังจะล้ลาเธอเป็นครั้งสุดท้าย แต่เมื่อไปถึงกลับพบเพียงอาดิลก พ่อ
ของลตาและชายหลายคนที่กำลังชุลมุนวุ่นวายกับการแบกกล่องสัมภาระ
อันมากมายขึ้นรถกระบะ ก่อนจะปล่อยบ้านให้เข้า

“คุณอาครับ” ผมร้องเรียก

ผู้ถูกเรียกหันมามองผมด้วยสีหน้าแปลกใจ

“อ้าวเซน มาได้ไงเนี่ย”

“ป็นเร็วมาครับ” ผมชี้ไปที่เร็วหลังบ้าน “ป้ากับม้าไม่รู้หรือครับ”

พ่อของลตาก็มึนเฉือน “แย่งจันนะ ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้”

ผมพยักหน้า “ทำไงได้ล่ะครับ”

“ยายลตาก็ทโมนเกิน” อาดิลกส่ายหน้า “ทำเอาลำบากกันไปหมด อา
เองก็พลอยมองหน้าป้ากับม้าของเซนไม่ติดด้วย”

“อย่าโทษลตาเลยครับ ผมเองที่ผิด ถ้าผมไม่กลัวผีจนซ็อกไปเสียก่อน
ทั้งทีเป็นผู้ชายแท้ๆ เรื่องพวกนี้มันก็คงไม่เกิดขึ้นหรือครับ”

อาติลกลอนใจ ยื่นมือมาตบไหล่ผมเบาๆ

“เอาเถอะ เรื่องมันแล้วไปแล้ว อย่าคิดมากเลยนะ”

“ครับคุณอา” ผมรับคำ ก่อนจะมองหาเด็กสาวตัวผมมั่งกั่งก้าง เมื่อไม่เห็นวีแวนจึงหันไปถามพ่อของเธอ “ลตาทายู่ไหนครับ”

“อ้อ ลตาทายู่ที่กระทู้กับแม่ ไปรับเอกสารที่กระทรวงต่างประเทศ เพิ่งจะออกไปก่อนชนมาแป็บเดียวเอง อาอยู่เก็บของให้เรียบร้อยก่อนคนเช่าจะมายู่ล่ะ รอบนี้คงจะหมดแล้ว พรุ่งนี้ก็จะจ้างแม่บ้านมาทำความสะอาด ต้องฝากคนอื่นดูแล เพราะทำกันไม่ทัน พวกเราต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืด” อาติลตอบพร้อมกับยกกล่องใบหนึ่งเดินไปใส่บนหลังรถกระบะหน้าของผมสลดลง

“อ้อ แล้วนี่จะมาส่งลตาทะไร”

“ครับ” ผมพยักหน้าหงึกๆ อย่างนึกเสียใจ รู้ว่าอย่างนี้จะรวบรวมความกล้าแอบหนีพ่อกับแม่ออกมาหาลตาทให้เร็วกว่านี้ ทำให้รู้สึกผิดที่มัวแต่กลัวๆ กลัวๆ มาเกือบสัปดาห์ ทั้งที่รู้จากอริสธานานแล้วว่า ลตากำลังจะตามพ่อกับแม่ไปอยู่อเมริกาอย่างถาวร

“จะชวนไปสนามบิน ป้ากับม้าเซนก็คงไม่ยอมสินะ”

“ครับ” ผมถอนใจเฮือกใหญ่ พร้อมกับล้วงมืออวบน้ำเข้าไปในกระเป๋าทางเกงแล้วดึงกล่องกำมะหยี่เล็กๆ ออกมาเปิดดู ภายในมีแหวนเงินสลักคำว่า ‘I’ll stand by you. Shayne’ มันเป็นประโยคที่กลั่นออกมาจากหัวใจของผม และหมายมั่นจะมอบให้เธอเอาไว้เพื่อระลึกถึงผม แต่มันก็หายไปเสียแล้ว

“แหวนสวยนี่” อาติลทักขณะกลับมายกกล่องอีกใบ

“ครับ” ผมพยักหน้า แล้วเดินตามพ่อของลตาทไปที่รถ เมื่อเขาวางกล่องใบนั้น ผมจึงยื่นกล่องแหวนออกไป

“อะไรหือ”

“ผมฝากให้ลตาทได้ไหมครับคุณอา แหวนสำหรับมิตรภาพของเรา”

“อ้อ...ได้สิ” อาติลกพยักหน้า พร้อมกับรับกล่องกำมะหยี่ไปถือไว้

“ขอบคุณครับ” ผมยกมือไหว้

“ของแทนใจสินะ” อาติลกหัวเราะเบาๆ

“ครับ ผมอยากให้คุณรู้ว่าผมอยู่ข้างเขาเสมอ แล้วก็ไม่เคยโทษเขาเรื่องวันนั้นเลย” ผมบอก ก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงลั่งลั่งมาจากบ้านตัวเอง

“เสียงม้าเธอนี่” พ่อของลตาคาดเดา “คงรู้แล้วมั้งว่าเธอหายไป”

“คงนั้นครับ” ผมยิ้มเจื่อน “นั่นผมกลับดีกว่า เดี่ยวจะโดนทำโทษ”

“อ้อ ไปเถอะ” อาติลกยื่นมือมาลูบศีรษะผม

ผมยกมือไหว้อีกครั้ง “สวัสดีครับ ขอให้คุณพบกับครอบครัวเดินทางปลอดภัยนะครับ”

“ขอบใจนะ”

เขายิ้มลึนเกรียนแบบเด็กนักเรียนของผมอย่างเอ็นดู

ระหว่างนั้นผมยิ้มและมองมืออีกข้างของอาติลกซึ่งถือกล่องแหวนของผมอยู่อย่างรู้สึกใจหาย เพราะไม่รู้ว่าจะเมื่อไรจะได้เห็นมันอีก ก่อนจะผละจากมาเพราะเสียงของแม่ที่ตะโกนเรียกผมดังขึ้นทุกที

ผมป็นรั้วกลับไปรายงานตัวกับแม่ แต่พอได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามา ผมก็แอบป็นรั้วมองให้แน่ใจว่าลตาคะได้ของขวัญแทนใจของผม เธอวิ่งลงจากรถท่าทางทะมัดทะแมงเหมือนเช่นเคย อาติลกเดินเข้าไปหา ก่อนจะชี้มาทางบ้านของผม ผมรีบหลบ หน้าร้อนไปหมด เพราะคิดว่าเธอจะต้องรู้แน่ๆ ว่าผมคิดอย่างไร จึงรีบวิ่งขึ้นบ้านด้วยความขัดเขิน ดีใจที่ได้บอกความในใจให้เธอรู้ และหวังว่าเธอจะไม่ลืมผม เพราะผมจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอ

หลังจากครอบครัวของลตาย้ายไปได้สองสามวัน ผมก็ได้รับอิสระเป็นครั้งแรกหลังเกิดเหตุการณ์ผีต้อนไทรในคืนนั้น ตอนแรกผมตั้งใจว่าจะไปเล่นที่สนามเด็กเล่น แต่นึกขึ้นได้ว่าน่าจะชวนอริสราไปด้วย จึงไปหาเธอ

ที่บ้าน

บ้านของอริสราอยู่ถัดจากบ้านของลดา แทนที่จะเดินผ่านหน้าบ้านหลังเล็ก ผมกลับตัดตลิ่งใจป็นข้ามรั้ว เพราะคิดถึงเธอจับใจ และอยากรำลึกถึงช่วงเวลาที่เคยเล่นด้วยกันใต้ต้นไม้ใหญ่

ทว่า...ระหว่างกำลังเดินไปที่ต้นมะม่วง อะไรบางอย่างที่วางอยู่บนเก้าอี้ม้าหินอ่อนกลับจู่ครั้งผมไม่ให้ก้าวต่อไป

ผมยืนมองมันอย่างงุนงงอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อแน่ใจแล้วว่ามันเป็นอะไร จึงรีบวิ่งไปหยิบมัน กลองกำมะหยี่เล็กๆ คู่หนึ่งวางอยู่บนฝ่ามือของผม ดวงตาเรียวกเล็กจ้องมองมันอยู่ครู่หนึ่ง ด้วยความหวังสุดท้ายว่ามันจะไม่ใช่อะไรที่ผมหวั่นใจ แต่เมื่อตัดตลิ่งใจเปิดฝากล่อง หัวใจดวงน้อยๆ ของผมก็สลายลงทันทีที่เห็นแหวนกลมเกลี้ยงสีเงินยวง สลักชื่อผมพร้อมกับข้อความที่สื่อถึงความรู้สึกทั้งหมดที่มีต่อลดา

'I'll stand by you. Shayne'

“ทำไมมันยังอยู่ตรงนี้ อาติลกเอาให้ลดาแล้วนี่” ผมถามตัวเองด้วยเสียงสั่นเทา ดวงตาที่แดงก่ำเอาแต่จ้องมองข้อความบนแหวนอย่างสับสนจนกระทั่งได้คำตอบกับตัวเองในใจว่า...

“เธอคงไม่อยากให้ฉันอยู่เคียงข้างอีกแล้วใช่ไหม...ยายไม้เต็กกอ”

“ยายไม้เต็กกอเอ๊ย” ผมบ่นเริ่มงำอย่างเปลือยไปกับอดีตที่เลื่อนลอย ทว่าเสียงนั้นกลับไม่สามารถเล็ดลอดหูของเพื่อนชื่อจักรรินทร์ไปได้ คนหูไวรีบเอียงตัวมากระซิบถามทันที

“เจ้เขาช่วยถึงกับเพื่อเลยหรือวะ...ไอ้เซน”

ผมสะอึก “อะ...ใคร ใครเพื่ออะไร”

“นายนั่นแหละ ฉันได้ยินกับหูว่านายเพื่อถึงยายไม้เต็กกอ ยังมาทำเป็นไม่รู้ไม่ชู้ก็” จักรรินทร์หรีดตาที่อยู่แล้วอย่างจับผิด “ทำไมไม่เรียกเขาว่าไม้เต็กกอวะ หุ่นอย่างกับนางงามเวเนซุเอลาออกอย่างนั้น”

“ก็เมื่อก่อนเหมือนไม้เต็กก้อนี่หว่า ไม่เจอตังนาน ทุ่นตีขึ้นอย่างกับคนละคน” ผมตอบ ก่อนจะเหลือบมองลตาอย่างห้ามใจไม่อยู่

“ฮั่นแน่...มีอะไรหรือเปล่าวะ เห็นมองตาเป็นมันตั้งแต่เจ้แก่เข้ามาแล้ว”

“จันนะเหรออ”

“ก็เออสิ บอมาซิมีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีนี่” ผมทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ฮะ” จักรรินทร์ยกนิ้วชี้หน้า ดวงตาดเล็กจ้องมองมาอีกครั้งราวกับใบมีดโกนคมกริบ “นี่นายอย่าบอกนะว่า พี่ลตาคือผู้หญิงที่นายเคยบอกฉันว่าทำให้นายไม่เคยสนใจผู้หญิงคนอื่นอีกเลย”

“ไปเรียกเขาว่าพี่ได้ไงวะ ลตาอายุน้อยกว่านายอีกนะ”

“ไม่รู้ จันเรียกตามเมีย”

ผมหัวเราะในลำคอ “ยังไม่ทันไรกลัวเมียซะแล้ว”

“ไม่ได้กลัวเว้ย คนอย่างเจ้ก็ไม่เคยกลัวอะไร”

เฉียะ! เสียงฝ่ามืออริสราฟาดลงบนไหล่จักรรินทร์ดังสนั่นจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยง

“พี่เจ้ก็ ตั้งใจฟังหน่อยสิคะ นี่มันงานแต่งงานครั้งเดียวในชีวิตของเรานะ” อริสราแหงเสียงเข้ม ทิ้งๆ ที่ปกติเธอมักจะพูดเสียงอ่อนเสียงหวานกับคนอื่นอย่างกับเจ้าหญิงในเทพนิยาย

“ฮะ น้องแอนนี่” จักรรินทร์รับคำสั่งเสียงอ่อย หน้าเจื่อนราวลูกแมวเซื่องๆ ทำเอาผมแทบกลืนหัวเราะไม่อยู่

เมื่ออริสราหันไปฟังบาทหลวงสาธยายขั้นตอนพิธีการต่อ ผมก็เอียงตัวไปกระซิบถามอย่างเย้ยหยัน “ไหนว่าไม่เคยกลัวอะไรไง”

“ไม่ได้กลัวเว้ย” จักรรินทร์กระซิบเสียงแข็ง ก่อนจะยิ้มเจื่อนแล้วเอ่ยเสียงอ่อน “แต่เกรงใจนิดหน่อย”

“ไอ้บ้า”

“นายนั่นแหละบ้า” เพื่อนหนุ่มสวนกลับ ก่อนจะเอียงตัวมาใกล้ผม

อีกนิดแล้วกระซิบบอกให้ว่าที่เจ้าสาวได้ยิน “นายไม่ต้องเยี่ยงประเด็นเลย ตอบฉันมาเสียดีๆ ว่ายายไม่เต็กกอกของนายคือคนที่ทำให้นายไม่สนใจผู้หญิงคนไหนเลยใช่ไหม”

คำถามนั้นทำให้ผมชะงัก นึกไปถึงแหวนที่เก็บเอาไว้อย่างดี จนมันกลายเป็นเสมือนหมุดที่ตอกย้ำจิตใจตัวเองอยู่เสมอว่า ผมจะกล้ารักใคร่ได้อีก หลังจากผู้หญิงที่ซื่อลตาทำให้ผมหมดความมั่นใจเสียตั้งแต่ครั้งแรกที่ริจะรัก

ระหว่างที่ผมอีกๆ อักๆ กับคำถามของเพื่อนอยู่นั้น เสียงโชนเดียวของบาทหลวงกลับดังกังวานขึ้นเสมือนระฆังหมดยกกลางสนามมวยลุมพินี

“เออละ ขึ้นตอนก็มีเท่านี้ ใครมีอะไรสงสัยไหม”

คำถามของบาทหลวงช่วยผมเอาไว้จากคำถามอันน่ากระอักกระอ่วนใจของจักรรินทร์อย่างหวุดหวิด ผมรีบฉวยโอกาสนั้นเอาตัวรอดทันที

“โฉกมีคำถามครับ คุณพ่อ” ผมรีบบอกพร้อมกับชี้นิ้วไปที่ตัวปัญหาเล่นเอาเพื่อนหนุ่มถึงกับหน้าเหลืองเพราะไม่ทันตั้งตัว

“มีอะไรหรือลูก... จักรรินทร์” บาทหลวงถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“เอ่อ...” ว่าที่เจ้าบ่าวอ้าปากค้าง

ทุกสายตาจ้องมองมาที่เขาเป็นตาเดียว ทำเอาจักรรินทร์ถึงกับอีกอักไม่รู้ว่าจะเอะอะอะไร เพราะไม่มีคำถามอยู่ในหัวเลย จนกระทั่งอริสราหันมาจ้องอย่างคาดคั้นด้วยความอยากรู้

“อยากถามอะไรหรือคะพี่โฉก”

“ง่า” จักรรินทร์ยังคงอ้าปากค้าง

ผมเห็นทางออกของตัวเองว่าไร เพราะรู้จุดอ่อนเรื่องความบ้าจี้ของเพื่อนคนนี้ได้ จึงใช้นิ้วชี้จิ้มเอาจักรรินทร์ พร้อมกับกระซิบบอกให้ได้ยินกันสองคนเบาๆ ราวกับตั้งโปรแกรมให้เครื่องคอมพิวเตอร์ว่า...จวบ

“จะ...จะ...จวบ...จวบ ผมจะได้จวบน้องแอนนี่ตอนไหนครับ” จักรรินทร์โพล่งออกมายาวเหยียดโดยไม่รู้ตัว

บรรยากาศในสถานที่ซ้อมพิธีวิวาร์ห์เงียบกริบทันที สายตาทุกคู่ เบิกกว้างกับคำถามอันคาดไม่ถึงของว่าที่เจ้าบ่าว

“บ้า...พีจิกเนี่ย” อริสราหน้าแดงก่ำ ฟาดฝ่ามือไปที่ไหล่ว่าที่สามีเสียงดังสนั่น เล่นเอาจักรรินทร์ถึงกับสะดุ้งโหยง หน้าเจื่อนลงราวกับกระดาดษดับเบิลเอ

“อะแฮ่ม” บาทหลวงกระแอมเบาๆ เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “หลังจากสวมแหวนแล้ว ก็จุมพิตกันได้เลยลูก”

“คะ...ครับ”

จักรรินทร์ห่อตัวพร้อมกับส่งยิ้มจืดเจื่อนให้ทั้งบาทหลวงและว่าที่เจ้าสาว ก่อนจะหันมาเขม่นมองผมราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ หลังจากผมตั้งหน้าตั้งตาถามของเขาด้วยกลวิธีเพื่อนรักหักเหลี่ยมอันโหดเหี้ยมเช่นนี้

“ไม่มีอะไรแล้ว แอนเห็นว่าเราไปซ้อมกันเลยดีกว่าคะ” อริสรารีบเปลี่ยนเรื่องด้วยความขวยเขิน ก่อนจะเดินบึงบึงไปที่แท่นพิธีด้านหน้าแทบจะทันที

จักรรินทร์หันมาชี้หน้าเขาอย่างคาดโทษด้วยใบหน้าถมึงทึง “ปากไว้ก่อนนะไว้ย”

“เออ เตียวจะคิดดอกไม้ให้ด้วย” ผมหัวเราะ

ว่าที่เจ้าบ่าวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ก่อนจะรีบวิ่งไปออกอ้อนงอนว่าที่เจ้าสาวราวกับลูกแมวน้อยตามไปคลอเคลียเจ้าของ

“แกลิ่งคนนี่สนุกหรือคะ”

เสียงของลดาที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำเอาผมถึงกับสะดุ้ง แต่ก็ทำเป็นหน้าตายแล้วหันไปถามเธออย่างไม่รู้ไม่ชี้

“แกลิ่งอะไรครับ ใครแกลิ่งใคร”

“คุณนั่นแหละ ฉันเห็นนะว่าคุณจิ้มเอวคุณโจ๊ก”

“เหมม ตาโวจริง” ผมหัวเราะกลบเกลื่อน

ลดาแะปาก “สงสัยจะอิจฉาเขาไซ้ไหมล่ะ”

ผมเลิกคิ้ว “อิจฉาอะไร”

เธอยกไหล่ “ก็อีกทำไมที่คุณใจได้แต่งงานกับแอนนี่นะสิ”

“ผมจะไปอีกทำไม ทั้งสองคนเป็นเพื่อนของผม”

“จริงหรือคะ” ลตาทลิวตามองอย่างมีเลศนัย

“ก็จริงนะสิ คุณก็รู้ แอนนี่เป็นเพื่อนเราสองคนมาตั้งแต่เด็ก ส่วนโจ๊กก็เป็นที่เพื่อน ทั้งหุ้นส่วนในบริษัท ผมจะไปอีกทำไม”

“ไม่รู้สิ” เธอเอ่ยตัดบทเสียดี ๆ แล้วยกไหล่ ก่อนจะเดินผละไป แต่ผมคว้าต้นแขนเอาไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวสิ คุณจะไปไหนไม่ได้ เราต้องพูดกันให้รู้เรื่องก่อน”

“เรื่องอะไรคะ” ลตาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้บ้าง

“ตั้งแต่คุณมาถึง คุณก็คิดว่าผมเป็นเจ้าของของแอนนี่ ตอนนั้นยังมาหาว่าผมอีกจกอยากเป็นเจ้าของของแอนนี่เสียเองอีก อะไรทำให้คุณคิดแบบนี้...ลตา”

หญิงสาวลิวตามอง ก่อนจะสะบัดแขน “มาจับแขนฉันทำไม โน่นทุกคนรออยู่นะ”

“ไม่” ผมยื่นกรามเสียงแข็ง “จนกว่าคุณจะบอกผมว่าอะไรทำให้คุณคิดแบบนี้”

ผมประสานสายตากับลตานิ้ง รู้สึกเหมือนมีประกายแปลบปลาบระหว่างเรารวกับนักมวยซึ่งกำลังจะขึ้นชกอย่างไรอย่างนั้น โลกรอบกายหยุดหมุนไปชั่วขณะ ผมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนอกจากเสียงหัวใจตัวเองที่เต้นโครมครามราวกลองศึก

“ลูทั้งสอง เราจะซุ่มกันแล้วนะ”

เสียงบาทหลวงดังมาจากแท่นพิธีราวกับเสียงระฆังหมดยกที่ตั้งขึ้นเพื่อช่วยลตา ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันเพิ่งช่วยผมจากคำถามอันน่าอึดอัดของจักรรินทร์หยกๆ

ลตายิ้มพราว ก่อนจะหันไปตะโกนบอกบาทหลวง “ไปเดี๋ยวนี้ค่ะ คุณพ่อ”

จากนั้นเธอก็หันมาทำตาโตใส่ผมพร้อมทำปากขมูบขมิบให้ผมปล่อยมือ ผมจำต้องปล่อยเธอไปอย่างจำนน เพราะทุกสายตาดังหันมาจ้องมองเราเป็นตาเดียวราวกับจะบอกว่า...

ทุกคนพร้อมจะซุ่มกันหมดแล้ว ขาดแต่เราสองคนเท่านั้นที่ยังคงโง่โง่อยู่

ลตารีบผลไปที่แท่นพิธี ปล่อยให้ผมสงสัยว่า อะไรทำให้เธอคิดว่าผมอยากจะทำงนกับอริสราเสียนต้องอิจจาจักรรินทร์ ผมถอนใจเบาๆ ก่อนจะเดินตามเธอไปและเริ่มซุ่มพิธีแต่งงานอันศักดิ์สิทธิ์ตามขั้นตอนที่บาทหลวงอธิบายไปแล้วถึงสองรอบ

๓

ฉันบอกแล้วว่า เป็นเพื่อนเจ้าสาวไม่เห็นจะยากเย็นอะไรเลย โดยเฉพาะเมื่อมีเวดดิ้งแพลนเนอร์อย่างกฤษณา ที่ดูแลงานได้ดีเกินคาด แค่จะก้าวซ้ายก้าวขวายังถูกสั่งเลย ไม่รู้เอาตาที่ไหนมอง เห็นคุณแถวด้านหลังอยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อฉันดังขึ้นอีกแล้ว จะบ้าตาย เธอทำอะไรจําชื่อฉันจนขึ้นใจ เว้นไปสามวินาทีก็เรียกเพื่อจะไม่ให้ฉันลืมชื่อตัวเอง

เมื่อมีผู้กำกับคุมเข้มขนาดนี้ ฉันก็สบาย ก้าวซ้ายก้าวขวาตามบทโดยไม่ต้องจํา ขอแค่เดินได้ก็พอ พิธีซ้อมผ่านไปอย่างไม่ค่อยเรียบร้อย หลังจากผ่านไปสามรอบ พระอาทิตย์ก็อําลาโลกแล้ว จึงต้องยุติการซ้อมไว้เพียงแค่นั้น ฉันแอบเห็นผู้ควบคุมงานยกมือไหว้ศาลพระภูมิ พอหันมาทางไม้กางเขน ก็เอามือแตะหน้าผาก ออก และหัวไหล่ทั้งสองด้วยหน้าตาวิตกกังวล คงบนบานศาลกล่าวให้งานวันพรุ่งนี้ราบรื่นไปด้วยดีกระมัง

เสร็จงานแล้ว ฉันก็ไปได้สินะ แต่ก่อนจะได้เดินกลับไปเอาสัมภาระที่ห้อง เสียงหวานๆ ก็เรียกขึ้น

“พี่ลดาคะ แอนนี่มีเรื่องอยากจะคุยกับพี่นิดหนึ่งค่ะ เราไปทางโน้น

ดีไหมคะ”

พวกผู้ชายเดินไปรวมตัวกันอีกทางแล้ว ส่วนเพื่อนอีกสองคนของ อริสรากำลังอัปโหลตภาพขึ้นเฟซบุ๊กมือเป็นระวิง ทำอย่างกับตัวเองเป็นเจ้าของ เลียเอง ฉันจึงพยักหน้ารับ

“ไปสิ”

ฉันเดินตามอริสรไปที่ข้างๆ ซุ้มซึ่งเป็นโครงเหล็กมีเก้าอี้พนักอยู่พอสมควร พรุ่งนี้คงจะมีดอกไม้เบ่งบานจนเต็มด้วยฝีมือของผู้ดูแลงานฝีมือดี ป.ล. ถึงจะเหยียมนและเรื่องมากไปหน่อย แต่เจ้าหล่อนก็ทำเพื่อให้งานออกมา ดีที่สุด ฉันยอมให้ภัย

“มีอะไรหรือ ทำทางไม่ค่อยสบายใจ”

“พี่ลตาฟังแล้วอย่าหัวเราะแอนนี้นะ แอนนี่รู้สึกไม่สบายใจจริงๆ”

เอาละสิ อย่าบอกนะว่าถูกไอ้ตีชายใจก้นปล้ำจนท้องเลยต้องแต่งงาน ถึงได้ผิดผาดิตตัวกับไอ้ตาชยุต

“เรื่องอะไร จะแต่งงานพรุ่งนี้อยู่แล้ว จะเปลี่ยนใจหรือ”

“เปล่าค่ะ แอนนี่ไม่ได้เปลี่ยนใจ” ว่าที่เจ้าสาวปิดปากหัวเราะ

“อ้าว นี่กว่าจะเปลี่ยนเจ้าบ่าว”

“แหม พี่ก็ ทำไมพูดแบบนี้ล่ะคะ”

“ก็แหม...ตอนเด็กๆ เรารู้ๆ กันอยู่ว่าเซนหลงรักแอนนี่ แล้วทำไม ถึงจับปลัดจับผลูเปลี่ยนตัวเจ้าบ่าวเป็นตาตีชายใจก้นไปได้” เอ๊ย...ฉันพูดอะไร ออกไป “ตายละ พี่ขอโทษ พี่ไม่ได้ตั้งใจจะว่าแฟนของแอนนี่ เพียงแค่แปลกใจ มากๆ เท่านั้น”

“แอนนี่ไม่โกรธหรอกค่ะ”

ว่าที่เจ้าสาวดวงงามทั้งกายและจิตใจ ทำให้ฉันหมดห่วง

“ใครๆ ก็พูดแบบนี้ แต่พี่ใจก็เป็นคนดี มีอารมณ์ขัน ทำให้แอนนี่ หัวเราะได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะแอนนี่จะเครียดแค่ไหน พอได้คุยกับพี่ใจก็ แอนนี่จะรู้สึกดีขึ้นทันทีเลยคะ”

“เดี่ยวๆ เขาทำงานเป็นวิศวกรหรือเป็นตลกคาเฟ่กันแน่” ฉันทงสัยจริงๆ

“พี่ลตาก็” อริสราหัวเราะอีกครั้ง คงคิดว่าฉันกระเซ้า “เขาเป็นวิศวกรจริงๆ ค่ะ แต่พอที่คณะมีการแสดงละครเวทีเมื่อไหร่ ก็มักจะได้เล่นเป็นตัวเด่นทุกครั้งค่ะ”

“เซ่น”

“เซ่นบทผู้ร้าย”

“โห...หน้าตาน่ากลัวตายละ” ฉันทอดคอมเมนต์ไม่ได้

“แอนด์นี่ก็เคยบอกเขาเหมือนกัน แต่เขาบอกว่า เวลาแสดงเขาเหนื่อยมาก”

“โอเคๆ” ฉันทอมรับความเก่งของว่าที่เจ้าบ่าว อริสราถึงได้ชมไม่ขาดปาก แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังสงสัย “ตกลงตอนจีบ เขาจีบซึ่งหน้าเลยหรือเปล่า”

“อ้อ เปล่าค่ะ เขาได้เบอร์จากพี่เซ่น ก็เริ่มโทร.มา แอนด์นี่จำไม่ได้หรอกว่าเขาคือเพื่อนคนไหนของพี่เซ่น แต่เวลาคุยกับเขา รู้สึกเหมือนมีที่พึ่ง มีกำลังใจ โทร. คุยกันอยู่หลายเดือนค่ะ กว่าพี่โจ๊กจะยอมมาเจอ”

“อะไรนะ อี...โอ๊ย แฟนของแอนด์นี่เล่นตัวขนาดนั้นเชียวนะ”

“ก็เขาบอกว่าเขาไม่หล่อ ไม่อยากให้แอนด์นี่ผิดหวัง”

“เออ ก็รู้ตัวดีเหมือนกัน” ฉันทิ่มพำกับตัวเอง ก่อนถาม “แล้วแอนด์นี่ผิดหวังไหมล่ะ”

“ไม่เลยค่ะ พี่โจ๊กเป็นคนน่ารักมาก ตามใจแอนด์นี่ทุกอย่าง แอนด์นี่มีความสุขที่ได้อยู่กับเขาค่ะ ตอนหลังเขามาช่วยคุณงานตัดแปลงบ้านคุณตาที่สุขุมวิทเป็นร้านเบเกอรี่ เรายิ่งสนิทกันมากขึ้น จนสุดท้ายก็ตกลงคบกันค่ะ”

แผนของตาตีชัยโจ๊กนี้ไม่เลวทีเดียว อาศัยว่าเสียงหล่อ มีอารมณ์ขัน หย่อนคะแนนเอาไว้ทีละนิด จนสุดท้ายรู้ว่าอริสราชอบเขาแน่แล้วถึงได้ยอมเปิดตัว นี่แหละหนาเขาถึงเรียกว่าการเป็นต่อจริงๆ รูปหล่ออย่างชยุตเลยต้องหลีกทาง

“ตกลงจะให้พี่ช่วยอะไร” ฉันทวกเข้าเรื่องก่อนจะคุยกันอีกสามวันก็ยัง
ไม่จบ

“เรื่องน้องแดงโม๊ะคะ”

“แดงโมไหน”

“น้องแดงโมของแอนนี่ นังแดงโมของพี่ลตาไงคะ”

“อะไรนะ นังแดงโม ตุ๊กตาของแอนนี่นะเหรอ”

“สมาชิกแก๊งคนที่สี่ไงคะ”

ฉันทกลอกตา จำได้ว่าอริสราติขลุ้มดึงแดงโมเข้ากลุ่มหลังจากฉันทแว
นับแต่นั้น มันก็กลายเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ทันที

“โอเค นังแดงโม แอนนี่จะให้พี่พามันไปเย็บหรือซ่อมให้ใหม่”

“อ๊วย เปล่าคะ” ว่าที่เจ้าสาวยิ้มอายๆ “เพียงแต่ แอนนี่อยากให้น้อง
แดงโมมาเป็นเพื่อนเจ้าสาวอีกคน แต่แอนนี่ไม่กล้าบอกใคร”

ฉันทอ้าปากค้าง เอาละสิ...

“แล้วแอนนี่บอกพี่เพื่อ”

“แอนนี่ตัดชุดเพื่อนเจ้าสาวให้น้องแดงโมแล้ว แอนนี่ขอให้คุณก็้อย
วางช่อดอกไม้ในตะกร้าให้พี่ถือ แอนนี่จะให้ให้น้องแดงโมนั่งอยู่ในนั้น เธอ
จะได้เป็นเพื่อนเจ้าสาวของแอนนี่ด้วย”

“โธ่ มันไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร”

“คะ แต่พ่อกับแม่บอกว่าน้องแดงโมเย็นมาก คนอื่นจะหาว่าแอนนี่
ติดตุ๊กตาเหมือนเด็กๆ ทั้งที่อายุมากแล้ว” คนพูดทำหน้าเศร้า “แอนนี่เลย
ต้องแอบ ตอนเดินเข้างาน เราต้องเอาผ้าตาข่ายคลุมน้องแดงโมไว้ นะคะ
ให้เธอถือช่อดอกไม้กับพี่ อย่าให้ใครเห็น”

ฉันทอ้าปากค้างเป็นหนที่เท่าไรไม่ได้ นับ ก่อนพยักหน้ารับ

“โอเค เอ้า จะให้ทำอะไรก็บอกมาแล้วกัน”

“ขอบคุณมากค่ะพี่ แอนนี่รู้ว่าพี่จะต้องช่วยได้ แอนนี่กับน้องแดงโม
จะไม่ลืมพระคุณพี่เลย”

“จ๋า” ฉันตอบได้แค่นั้น และลอบชำเลืองมองว่าที่เจ้าสาวอีกหน อยากรู้ให้แน่ใจว่าเธอได้เป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ ไม่ได้ถูกตีขายใจักตมตุ่น เพราะเธอยังไม่เลิกเล่นตุ๊กตาเลย “ถ้าแต่งงานแล้ว นังแดงโมจะไปอยู่ที่ไหน”

“เราจะอยู่ด้วยกันค่ะ แอนนี่จะวางเธอไว้ข้างหมอนตลอด ร่วมกับตุ๊กตาครอบครัว เธอจะได้มีเพื่อน”

ฉันจำได้ว่าภายในห้องนอนของอริสร่าในวัยเด็กนั้นมีตุ๊กตาทากินที่เกือบครึ่งเตียง แบบนี้เจ้าบ่าวต้องจัดการเองแล้วละ คนนอกไม่เกี่ยว

“แต่งงานแต่งงานเอามาตัวเดียวใช้ไหม” ฉันถามเพื่อความแน่ใจว่าไม่ต้องหอบตุ๊กตาทั้งครอบครัวเข้าไปในงานด้วย

“ตัวเดียวเท่านั้นค่ะ” อริสรารับปาก “พຽງนี้เข้าแอนนี่จะจับน้องแดงโมแต่งตัว มารอพี่แต่เช้าเลยค่ะ”

ฉันโบกมือส่งๆ

“เอาละ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว พี่กลับก่อนนะ งานยังค้างอีกเพียบเลย ต้องหิวกลับไปทำที่บ้านด้วย”

“อ้อ แอนนี่ได้ข่าวว่าพี่จะย้ายกลับไปอยู่ที่หมู่บ้านแล้วใช่ไหมคะ”

“อืม ข่าวเร็วนี้ คนเช่าเพิ่งย้ายออกไป คนดูแลเพิ่งส่งคนไปทำความสะอาดเสร็จเมื่อวาน วันนี้พี่ว่าจะเข้าไปดูเสียหน่อย เห็นเขาบอกว่าย้ายเข้าไปนอนได้แล้ว พี่จะได้คืนคอนโดฯ ที่เช่าอยู่”

“แหม เสียตายจริงๆ ที่แอนนี่ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว แต่แอนนี่จะกลับไปเยี่ยมพ่อกับแม่บ่อยๆ นะคะ เราจะได้เจอกัน แต่พี่เขายังอยู่ที่นั่น เองจ้ะ” อริสร่าหันซ้ายขวา ก่อนจะตะโกน “พี่ใจักคะ”

ฉันยังไม่เห็นตัวคนที่หญิงสาวเรียกเลย แต่เสียงตอบรับดังกลับมาแล้ว

“คร้าบ...น้องแอนนี่”

ภายในพริบตา จักรรินทร์ก็มาปรากฏตรงหน้าราวกับเหาะมา ฉันเชื่อแล้วอิตานี่เอาใจเก่งจริงๆ

“มีอะไรหรือจะรัก”

“แอนนี่ไม่เห็นพีเซนเลย เขาไปไหนหระคะ”

“อ้อ คุยกับพ่อแม่ของแอนนี่อยู่นะ”

“ถ้างั้น พีโจก็เชิญเขามาหาแอนนี่หน่อยได้ไหมคะ”

“ได้จ๊ะ รอเดี๋ยวนะ”

พริบตาเดียว ชยุตก็ถูกลากมาหาสองสาว สีหน้าเขายังงงๆ ไม่ต่างจากฉัน ไม่รู้ว่าอริสราต้องการตัวเขาเพื่ออะไร

“พีเซนคะ พี่ลดาจะกลับไปอยู่ที่บ้านหลังเดิมแล้ว เธอจะไปดูบ้านคืนนี้คะ แอนนี่เป็นห่วง รบกวนพี่ช่วยขับรถไปส่งพี่ลดาได้ไหมคะ ไหนๆ ก็ไปทางเดียวกันแล้ว”

หลังจากเลี้ยงอาหารค่าง่ายๆ ระหว่างเพื่อนฝูงและญาติสนิท ทุกคนก็รีบแยกย้ายกันกลับเพื่อจะได้พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนพิธีสำคัญในวันรุ่งขึ้น ฉันได้ตัวประกันพวกข่าวของส่วนตัวที่ภรรยาเอาไปเก็บในห้องแล้วล็อกกุญแจคืนแล้ว ชุดเพื่อนเจ้าสาวฉันก็ลองให้ภรรยาดูจนพอใจ เธอทำหน้าที่ชุดของฉันยับเกินไป จะส่งให้ฝ่ายเสื้อผ้าจัดการให้เรียบร้อย พรุ่งนี้เช้าฉันมาแต่งตัวที่นี้ได้เลย

ฉันตั้งใจจะแอบย่องไปเรียกแท็กซี่กลับเองระหว่างที่ทุกคนกำลังล่ำลากันอย่างซุหลมุน คงไม่มีใครสังเกต แต่ยังเดินไปไม่ถึงถนนด้านหน้าโรงแรมรถพอร์ช คาเยนน์ สีดำมันปลาบก็แล่นมาจอดเทียบพร้อมมดตกระจกลองเสียดก่อน รถหุแบบนี้ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่า为谁ใคร

“ผมรับปากแอนนี่แล้ว อย่าให้ผมต้องเสียคำพูดเลย”

“อย่าเลย ฉันไม่อยากรบกวน คุณตามสบายเถอะ จะไปทำธุระต่อที่ไหนก็ได้” ฉันโบกมือส่งๆ ทั้งที่กำลังมองเบาะรถตาปรอย แหม...หากเทียบระหว่างเบาะโตโยต้า โคโรลล่าสีเหลืองเขียวกับเจ้าคาเยนน์ อย่างหลังคงจะนุ่มเหมือนนั่งอยู่บนปุยเมฆ

“ผมไม่ได้ไปไหน จะกลับบ้านแล้ว ขึ้นมาเถอะ”

ฉันทำหน้าที่เมื่อหนายนิดหนึ่ง ำรู้ว่าไม่ได้ยกนั่งหรือกนะบนปุยเมฆ เพียงแต่ถูกตื้อขนาดนี้แล้ว ถ้าปฏิเสธจะไม่งาม จึงใช้นิ้วที่วางอยู่ควานหา มือจับ ชยุดคงเห็นเลยเลื่อนตัวยาวๆ มาเปิดประตู เธอโยนข้าวของไปบน เมาะหลัง แล้วปิดประตู ก่อนที่ราชรถจะค่อยๆ เคลื่อนออกไป ทันใดนั้น บรรยากาศมาคุก็เริ่มก่อตัวขึ้น

“รถสวยเนอะ ชื้อมาก็ปีแล้ว” มันเป็นคำพูดเดียวที่ฉันพอจะคิดได้ หลังผ่านไปสิบเจ็ดปีที่ไม่ได้คุย ไม่ได้เจอ และไม่ได้ติดต่อกัน ทั้งสองก็เหมือน คนแปลกหน้า เพียงแต่มีช่วงเวลาที่ไม่ไกลชิดกันเกือบครึ่งหนึ่งของชีวิตเท่านั้น มันช่างเป็นเวลาที่เต็มไปด้วยความสุข ไม่ต้องทุกข์อะไร และในเวลานั้น คนข้างตัวฉันในขณะนี้ ก็พร้อมจะตะลึงไปกับฉันทุกที

“ปีก่อน พอดีบริษัทได้งานโครงการใหญ่มา เลยสั่งอุปกรณ์ก่อสร้าง จากร้านของป้า กำไรอ้อ ป้าเลยซื้อให้เป็นโบนัส”

“แล้วทำไมคุณถึงไม่ช่วยงานป้าล่ะ ทำไมถึงมาเปิดบริษัทเอง”

“ก็เรียนมาทางนี้ ผมชอบออกแบบมากกว่าเป็นคนขายอุปกรณ์ ก่อสร้าง ต่อไป กิจการของป้าก็ยกให้น้อง แต่กิจการมันก็เอื้อต่อกัน ถือเป็น การต่อยอด ดีกว่ารอคนอื่นมาติดต่อซื้อ นี่เราก็อำเกือบครบวงจรเลย”

“จริงด้วยสิ ทำธุรกิจสมัยนี้มันต้องต่อยอด ว่าแต่ตอนนี้น้องคุณอายุ เท่าไหร่แล้ว”

“เรียนมหา'ลัยปีสุดท้าย ปีหน้าป้าจะส่งไปเรียนต่อเอ็มบีเอที่อังกฤษ หรือไม่ก็อเมริกา กลับมาจะให้มาบริหารงานที่บ้าน เพราะเห็นผมไม่เอาแน่ๆ”

“ฉันจำได้ว่าคุณไปเรียนออกแบบที่นิวยอร์กด้วยนี่”

“ใช่ กลับมาก็มาทำงานกับบริษัทใหญ่ ก่อนจะแยกมาทำเอง”

“อืม...” ฉันเอออออกไปอย่างนั้นเอง เพราะไม่มีเรื่องจะคุยแล้ว แต่ ระยะทางอีกตั้งไกล จะถามอะไรดีล่ะ แต่จู่ๆ เขาก็ประกาศ

“หมดเวลาของคุณแล้ว”

“คะ?”

“หมดเวลาที่ คุณจะถามแล้ว คราวนี้ คุณตอบผมมาได้แล้ว ทำไมคุณ ถึงคิดว่าผมคือเจ้าบ่าวของแอนนี่”

“ก็...” ฉันทงกาศีระชะแครงๆ เพราะรู้ว่าเลียงไม่ได้อีกแล้ว “จะบอกยังไป ดีล่ะ”

“บอกตามความจริง”

“ก็ได้” ฉันทงกาศีระชะแครงๆ “หนึ่ง เพราะแอนนี่ไม่ยอมบอกฉัน ว่าเจ้าบ่าวของเธอเป็นใคร ตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งเดือนที่ฉันอยู่เมืองไทย เจอเธอสองครั้ง เธอก็ไม่ยอมตอบทั้งสองครั้ง”

“คุณเลยเดาว่าเป็นผม ง่ายๆ แค่นี้”

“โอเค ข้อสอง” ฉันทงกาศีระชะแครงๆ “ฉันเพิ่มความหนักแน่นให้แก่สมมุติฐานของตัวเอง “แอนนี่ส่งภาพที่ถ่ายกับคุณให้ฉันทุกปี แต่ละภาพสวยวิเศษๆ ทั้งนั้น ฉันทงกาศีระชะแครงๆ คิด ลีว่าพวกคุณเป็นแฟนกัน”

“แล้วในจดหมาย เธอบอกใหม่ว่าเป็นแฟนผม”

“เอ่อ...” ฉันทงกาศีระชะแครงๆ “เพราะพอเห็นภาพถ่ายก็หมดอารมณ์จะอ่าน จดหมายแล้ว”

“มีตรงไหน หรือคำไหนบอกชัดๆ ใหม่ที่ผมเป็นแฟนเธอ” เขายังต้อน ไม่เลิก

“โอเคๆ ไม่มี แต่ใครเห็นก็ต้องคิดอย่างนั้นทั้งนั้นแหละ”

“ผมเข้าใจแล้ว ที่แอนนี่ส่งภาพของเราให้คุณ เพราะเธอยังถือว่าเรา เป็นสมาชิกแก๊งป่วนเหมือนตอนเด็ก แล้วในภาพมีน้องแดงโหมด้วยไหม”

“มี” ฉันทงกาศีระชะแครงๆ “ฉันจำต้องยอมรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากภาพไหนถ่ายข้างนอก อริสราภีจะตัดต่อภาพน้องแดงโหมแปะเข้าไปทุกภาพ

“นั่นไง เธอพยายามจะบอกไปให้คุณรู้ว่า พวกเรายังเป็นเพื่อนกัน เสมอ”

“โอโห...ฟังแล้วซึ่ง ทำไมอริสราช่างแสนดีขนาดนี้”

“โอเค ข้อสาม” แต่ฉันทงกาศีระชะแครงๆ “หรือกนะ “ตอนเด็กๆ คุณ

แสดงออกชัดเจนว่าชอบแอนนี่ ฉันเลยไม่คิดว่าคุณจะปล่อยเวลาให้ผ่านไป โดยเปล่าประโยชน์ น่าจะอาศัยความใกล้ชิดพิถีพิถันใจเธอ ไม่ใช่ปล่อยให้ตาตี ขายโจ๊กนั้นคว่ำฟุงปลาไปกิน คุณนี่ใช้ไม่ได้เลย”

ชยุตปล่อยก๊ก ข้าคำเปรียบเทียบของฉัน ก่อนจะยกมือข้างหนึ่งขึ้น “เดี๋ยวๆ ย้อนกลับไปใหม่ซิ คุณบอกว่าตอนเด็กผมชอบแอนนี่ อย่างนั้นรึ”

“ใช่สิ ใครๆ ก็ดูออก” ฉันพยักหน้าหงิกๆ ด้วยความมั่นใจ

“เช่นใคร”

“ก็ฉันนี่ไง ฉันจำได้ดี น่องแอนนี่คะ น่องแอนนี่ขา พี่เซนจะคอย ปกป้องแอนนี่เองนะจ๊ะ น่องแอนนี่อย่าร้องไห้ล่ะ มามะ พี่เซนจะเช็ดน้ำตาให้” และอีกหลายอย่างที่ฉันจำได้ขึ้นใจ ท่องออกมายาวเหยียดเหมือนสูตรคูณ

แล้วฉันก็เห็นชยุตเอานิ้วชี้ถูกตั้งจมูกติดๆ กันหลายครั้ง เป็นท่าที่ เขามักจะทำเวลาเซิน แม่เวลางจะผ่านไปสิบเจ็ดปีก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

“นั่นไงล่ะ” ฉันหัวเราะ “ฉันบอกแล้วว่าจริง ตกลงคุณปล่อยให้ตาตี นั่นหนักไปได้อย่างไร”

“คุณนี่” ชยุตหัวเราะเบาๆ “อย่าลืมนะว่าผมก็ตี”

“แต่คุณมันตีหล่อ นั่นมันตีๆ ตียกกำลังสอง เทียบกันไม่ได้เลย แอนนี่คงจะผิดหวังมากสินะที่คุณไม่จีบเธอ ถึงตัดสินใจเลือกเจ้าตีขายโจ๊กนั้น”

“เฮ้อ...คุณนี่พูดเองเออเองไปหมด ตอนเด็กเป็นยังไง โตมาก็ยังเป็น แบบนั้น”

“อ้าว ก็ฉันพูดจริงนี่ มีอะไรที่ผิด ลองพูดมาสิ”

“โอเค ข้อหนึ่ง” เขาทวนคำพูดของฉัน “แอนนี่เป็นเด็กขี้แย คุณก็รู้ คุณมัวแต่บุกตะลุยไปข้างหน้า แอนนี่บอบบาง ผมเลยต้องคอยช่วยเหลือ คอยให้กำลังใจ ไม่ใช่ให้เธอท้อแท้ไปเสียก่อน”

“ฮึ” ฉันพ่นลมหายใจออกจมูก “แล้วต้องพูดจาหวานขนาดนั้นเลย เหรอ”

“เอาเป็นว่า ถ้าผมพูดแล้วมันหวานเกินไปในความรู้สึกของคุณ จนทำให้คุณเข้าใจผิด ผมก็ต้องขอโทษด้วย แต่ผมกับแอนนี่มีแต่ความรู้สึกหวังดีและจริงใจต่อกันเท่านั้น จนกระทั่งใจก็บอกว่าจะจีบเธอ ผมเห็นเขาเป็นคนดี เป็นคนที่เหมาะกับแอนนี่มาก ผมเลยสนับสนุนเต็มที่”

“เหมาะตายละ เหมือนดอกไม้กับนายกระจอก”

“เขาไม่กระจอกนะคุณ ครอบครัวยุติสุข ฐานะดีใช้ได้เสียวะละ”

“ฉันคิดว่าแอนนี่ไม่ได้เลือกเขาที่ฐานะหรอกนะ”

“แน่นอน แอนนี่ไม่ใช่คนแบบนั้น แต่เชื่อผมเถอะ สองคนนั้นเหมาะสมกันจริงๆ คอยดูต่อไป คุณจะรู้ว่าผมพูดจริง”

“จริงก็จริง” ฉันถอนใจ เพราะแอบโล่งอก แต่เอ๊ะ เมื่อมีโอกาสแล้วก็ขอลักหน้อยเถอะ “แล้วทำไมไม่เห็นแฟนคุณล่ะ งานสำคัญแบบนี้ อยาบอกนะว่าไม่ควรแฟนมาด้วย”

“เปล่า ถ้ามีก็จะคงมา งานของห้องที่รักและสนิทที่สุด ผมต้องคงมาอยู่แล้ว แต่บังเอิญมันไม่มีนะละ”

“จริงหรือ” ฉันกวาดตามองศีรษะจดบันเอวของเขาไปหลายรอบ “อย่างคุณเนี่ยนะ ทั้งหล่อ ทั้งรวย หน้าที่การงานก็ดี แต่ไม่มีแฟน โอ๊ย ตายๆ”

“ไม่เห็นจะตาย ผมสนุกกับการทำงาน เรื่องแฟน มีเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น”

“ฉันไม่อยากเชื่อเลย โอ๊ย ถ้าผู้ชายคิดแบบคุณหมด ชาตินี้ฉันคงจะไม่มีวันได้แต่งงานแน่ๆ” ฉันคราง

“พูดแบบนี้แสดงว่ายังไม่มีแฟน”

“ก็พยายามเหมือนกัน แต่ไม่เจอคนถูกใจจริงๆ เสียที” ฉันถอนใจวาดิตกันหลายเฮือก “จนพ่อกับแม่ชักหวังแล้วว่าชาตินี้ฉันจะได้แต่งงานหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรหรอก อย่าคิดมาก ของแบบนี้ วิ่งไล่ตามมันก็วิ่งหนี ถ้าหยุดอยู่นิ่งๆ กับที่มันอาจจะวิ่งมาหาเราก็ได้”

“พูดดีเชียวนะนายช่างยักษ์” ฉันอดเขอะไม่ได้ ก่อนจะปรายตามอง

เขาตั้งแต่ศิระชะจذبั้นเอาไว้ครอบ “ว่าแต่ คุณผอมลงเยอะเลยเนอะ ทำอะไรมาล่ะ ถึงได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย”

“อ้อ ตอนที่ผมออกจากโรงพยาบาลคราวนั้น หมอแนะนำให้ออกกำลังกาย และบอกว่าถ้าผมยังอ้วน ต่อไปอายุมากขึ้นจะลดลำบาก แล้วจะมีแต่โรคครุมเร้า ผมเลยเข้าคอร์สเรียนว่ายน้ำจริงจัง จนกระทั่งได้เป็นนักกีฬาของมหาลัย ก็ผมตั้งแต่ตอนนั้นมาจนทุกวันนี้แหละ”

“อ้อ...เป็นทั้งนักกีฬามหาลัย รูปร่างหล่อ พ่อก็รวย นี้อวดปากเหยี่ยวปากกามาได้ไงตั้งนาน”

“ผมไม่อวดตั้งแต่สิบหกแล้ว” เขาบอกซ้ำๆ แต่ฉันรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร แก้มฉันรื้อนวบวบ รีบโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน

“เฮ้ย! ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นยะ นั่นมันเรื่องส่วนตัวของคุณ ฉันหมายถึงยังไม่มีแฟนได้ไงต่างหากล่ะ”

“อ้อ...แล้วไป ถ้าเรื่องนั้น บอกตรงๆ ว่ายังไม่มีคนถูกใจมากพอเลยอยู่เป็นโสดแบบนี้สนุกกว่า”

ฉันเอื้อมมือไปตบไหล่เขาหนักๆ ทำท่าเข้าอกเข้าใจ

“ไม่เป็นไร คุณยังมีฉันเป็นเพื่อน”

“ขอบใจนะ”

“บอกแล้วไม่เป็นไร เฮ้อ...ตอนนี้สมาชิกแก๊งป่วนแต่งงานไปคนหนึ่งแล้วสินะ รู้สึกใจหายเหมือนกันนะนี่”

“ใจหาย กลัวว่าจะขึ้นคานนะสิ จริงไหม”

“แหม นายช่างยักษ์ คุณนี้ทายความคิดของฉันแม่นยำเหมือนเคยนะ”

“ก็ธรรมดา คุณมันอ่านง่ายนี่นา แค่มองหน้าก็รู้แล้วว่าคิดอะไรอยู่”

ฉันกลอกตา เจ้าช่างยักษ์มันฉลาดแบบนี้เอง ผู้หญิงถึงไม่กล้าอยู่ด้วย

“คุณจะไปอยู่ที่บ้านเดิมแล้วหรือ เห็นแอนนี่บอก”

“อืม” ฉันพยักหน้า “พ่ออยากให้อันนี่มาดูแลบ้าน หลังจากปล่อยให้

เข้ามาหลายปี คิดว่าคงต้องซ่อมแซมอีกเยอะ เพราะไม่ได้ดูแลมานาน ปีหน้าหลังจากเกษียณ พ่อจะกลับมาอยู่ที่นี่”

“ก็ดีเหมือนกัน ถ้าอยากให้อายุอะไรก็บอกนะ ถ้าจะให้ออกแบบเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงบ้าน ผมยินดีช่วยเต็มที่”

“ลดไหมอะ”

“ลดอะไร”

“ก็ค่าออกแบบไง”

“อ้อ ค่าออกแบบไม่คิดหรอก ฟรี ก็เราเพื่อนกันนี่นา คิดแต่ค่าแรงคนงานและค่าวัสดุก่อสร้าง ผมจะบอกให้ป้าลดพิเศษ”

“ฉันหวังว่าป้ากับม้าของคุณจะหายโกรธฉันแล้วนะ” ฉันบ่นนิ่งงา

“หายแล้ว ไม่ต้องห่วงหรอกน่า เรื่องนี้ผมจัดการเอง”

“ดีเลย ขอบใจมากนะเซน ฉันดีใจที่เวลาผ่านไปตั้งสิบเจ็ดปีแล้ว คุณยังเห็นฉันเป็นเพื่อนอยู่”

“ไม่เป็นไร...มันเป็นสิ่งที่แอนนี่พยายามรักษาเอาไว้ ฉันจะลืมเธอได้ยังไงยัยเต๊กกอ”

รถเอสยูวีคันหรูแล่นจากไปแล้ว หลังจากชยุตรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมาดูบ้านเธอหลังงานแต่งงานของอริสรา และจะออกแบบคร่าวๆ มาให้เธอดูว่าจะทำให้บ้านเก่าดูสวยงามขึ้นมาได้อย่างไร

ทุกอย่างราบรื่นเรียบร้อยดีสำหรับการพบกันครั้งแรกในรอบสิบเจ็ดปี ยกเว้นแต่ประโยคสุดท้ายก่อนเขาจะหย่อนฉันลงหน้าบ้าน

“ยายเต๊กกอ” ฉันกัดฟันกรอด “นายนั้นมองไม่เห็นรี๊งนะว่าฉันมีนมตัมตั้งเยอะ เอวกี่คอต สะโพกก็ผาย ถ้าเจอกันคราวหน้า เห็นที่ตัมขี้อ้วนตาให้เขาแล้วมั้ง จะได้เห็นชัดๆ ว่าฉันเป็นสาวเต็มตัวแล้วอะ”

๑

ขณะที่ผมขับรถห่างออกมาจากบ้านของลดา สายตาของผมแทบไม่ได้มองถนนเลยสักนิด ให้ตายสิ มันอาจเกิดอุบัติเหตุขึ้นก็ได้ แต่ร่างของเธอที่ยังคงยืนอยู่หน้าบ้านและมีแสงจากโคมไฟบนถนนสาดส่องลงมาพอดี ทำให้ผมอดหวนนึกถึงความหลังไม่ได้

ความรู้สึกบางอย่างเต็มตื่นอยู่ในอก เป็นความรู้สึกซึ่งผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า...มันคืออะไร

โซคยังคืออยู่สักหน่อยที่ตอนนี้มีดีแล้ว ไม่มีรถคันอื่นวิ่งเฟ่นพ่านแถวนี้ อีกทั้งถนนสายนี้ผมก็ขับมาจนชิน ชนิดที่เรียกว่าปิดตายังขับรถกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย แต่อย่าเลียนแบบกันนะครั้น เพราะเขาเข้าจริงอุบัติเหตุมันไม่เข้าใครออกใคร และเกิดขึ้นได้กับทุกคนนั่นแหละ

จนกระทั่งลดาหอบหิ้วข้าวของพะรุงพะรังของเธอเข้าบ้านไปนั่นแหละ ผมถึงรู้ว่าตัวเองเกือบขับรถเลยประตูรั้วบ้านเสียแล้ว

ผมส่ายหน้าแล้วยิ้มกับตัวเอง ก่อนจะถอยรถเล็กน้อยแล้วหมุนพวงมาลัยผ่านประตูรั้วอัลลอยทรูหราเข้าไปในอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของพ่อ

ภายในรั้วสูงซึ่งมีเนื้อที่กว่าหนึ่งไร่่นั้นประกอบไปด้วยสวนสวย บ้านตึกสไตล์จีนสามชั้น และน้ำพุพุหรูหราชตั้งอยู่กลางวงเวียนหน้าบ้าน หากยังนึกภาพไม่ออก ก็ลองคิดถึงบ้านท่านเจ้าสัวแห่งละครดั่ง *มงกุฎดอกส้ม* ดูก็แล้วกัน ลักษณะคล้ายๆ แบบนั้นแหละ แต่พ่อของผมไม่ได้มีเมียมากอย่างเจ้าสัวในละครหรอกนะ ท่านรักเดียวใจเดียว ถึงแม้จะมีเงินทองมากมายพอนำไปหว่านให้สาวๆ ลักร้อยลักพันคนก็ได้

พ่อของผมชื่อสุเทพ ท่านสร้างทุกอย่างขึ้นมาด้วยลำแข้งของตัวเอง เริ่มต้นจากร้านโชห่วยเล็กๆ แล้วพัฒนาไปสู่ร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้างจิปาละ จนกระทั่งขยายใหญ่ขึ้นมาเป็นธุรกิจขายวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างรายใหญ่ติดหนึ่งในสิบของประเทศ จึงไม่แปลกเลยที่บ้านหลังนี้จะใหญ่โตกว่าบ้านหลังอื่นในละแวกเดียวกัน

เมื่อผมขับรถผ่านวงเวียนหน้าบ้านไปก็จะเป็นส่วนของโรงจอดรถซึ่งอยู่ติดกับเรือนคนรับใช้ มีรถหรูจอดเรียงรายอยู่หลายคัน ไล่ตั้งแต่รถตู้ขนาดใหญ่จนถึงรถมินิคูเปอร์ของน้องชายผม ซึ่งแม้จะคันเล็กที่สุด แต่ราคาของมันไม่ได้เล็กตามขนาดเลย

ผมถอยรถเข้าไปจอดในช่องจอดประจำตัว จากนั้นก็ลงจากรถ เดินไปยังตัวบ้านพร้อมกับผิวปากและใช้นิ้วควงกุญแจรถอย่างอารมณ์ดี

“มีความสุขจังนะ...เฮียเซน”

เสียงคันทูของน้องชายตัวดีดังขึ้น ผมเงยหน้ามองตามชั้นบันไดหินหน้าบ้านก็เห็นชวิน น้องชายวัยรุ่นยืนยิ้มแป้นอยู่ตรงประตูบ้าน

“อ้าว ตีเล็ก ยังไม่นอนเหรอ”

“โหยเฮีย เรียกตีเล็กอีกละ บอกให้เรียกวิน”

“ทำไมวะ ก็เรียกมาตั้งแต่เด็ก พ่อเป็นหนุ่มจะให้เปลี่ยนไปเรียกอย่างอื่นซะงั้น”

“เอาน่าเฮีย ผมขอร้อง”

เมื่อเห็นน้องชายทำหน้าออดอ้อน ผมก็ใจอ่อนตามระเบียบ “เออๆ

วินก็วิน”

ผมยื่นมือไปบีบผมยาวรุงรังของน้องชายเล่น “แล้วนี่ทำไมยังไม่นอนอีก พรุ่งนี้ต้องไปงานแต่งพี่แอนนี่แต่เช้านะ”

ชวินยิ้มแบน “ยังไม่นอน พอดีคุยโทรศัพท์อยู่ที่ระเบียง ก็เลยเห็นอะไรดีๆ”

ผมขมวดคิ้วมุ่น “เห็นอะไรวะ”

“เห็นเฮียขับรถมากับสาวข้างบ้านนะสิ” ชวินตอบ ก่อนจะยกคิ้วแล้วใช้คอกกระทุ้งแขนผมเบาๆ “ใครอะเฮีย รู้จักด้วยหรือ หรือว่าเป็นแฟนเฮียแล้วเฮียเข้าบ้านข้างๆ ให้เขาอยู่ จะได้แอบแอบไปหาง่ายๆ”

ด้วยความหมั่นไส้ในความแค้นแค้นของน้องชาย ผมจึงเขมะหงกที่กบาลอีกฝ่ายไปหนึ่งที ทำเอาเจ้าตัวกุมศึรชะร้องโอดโอยออกมาลั่นบ้าน

“เป็นอะไรไปอาต๋เล็ก” เสียงแม่อั่งแ้ววมาแต่ไกลเมื่อได้ยินเสียงลูกชายคนโปรดคร่ำครวญ ก่อนจะเดินอุ้ยอ้ายออกมาพร้อมผมทรงตีโป่งฟูฟ่อง

“ก็เฮียเซนติ嘛 เขกหัวผมตั้งเป็กเลย ไม่รู้หัวแตกหรือเปล่า” ชวินฟ้องพลางใช้มือแหวกเส้นผมให้มารดาดู

“เวอร์แล้ว” ผมโวยใส่คนจอมล่ำออย เจือมือจะเขกกบาลอีกสักที แต่เจ้าน้องชายตัวดีกระโดดผลุงไปหลบหลังผู้เป็นแม่ตามเคย เพราะรู้ว่าผมไม่สามารถทำอะไรได้เมื่อมีแม่เป็นเกราะคุ้มกัน

“ลื้อไปกวนโอ้ยเฮียเขาหรือเปล่าละ” พ่อที่เดินตามหลังแม่มาถามแบบเข้าข้างผมตามระเบียบ

“เปล่านะป้า” ชวินรีบปฏิเสธ “แค่ถามว่าเฮียรู้จักผู้หญิงที่ย้ายมาอยู่ข้างบ้านเราด้วยหรือ แค่นั้นมะหงกก็ลิงกบาลเลยอะป้า”

“บ้านไหนวะ” ผู้เป็นพ่อหันมาถามผม

“บ้านคุณอาต๋เล็กนะป้า” ผมตอบ

“อ้าว มีคนมาเช่าใหม่แล้วหรือ” แม่ถามบ้างด้วยความสงสัย พลัง

ชะเง้อชะเง้อไปทางบ้านของลดา

ผมมองตามก็เห็นบ้านหลังนั้นเปิดไฟสว่างไสว ทำให้นึกสงสัยว่า ตอนนั้นเธอกำลังทำอะไรอยู่

“ไม่ใช่หรือครับม้า”

“ไม่ใช่คนเช่า หรืออาดิลก้อขายบ้านให้ผู้หญิงคนนั้นแล้ว”

“ก็ไม่ใช่อีกละครับ” ผมโยกมือ “อาดิลก้อไม่ขายหรือ เขาจะเก็บเอาไว้อีกกลับมาอยู่ตอนเกษียณนะครับ”

“เขาก็ไม่ใช่ ซื้อมาก็ไม่ใช่ แล้วใครมาอยู่ครับเฮีย” ชวินถือโอกาสที่มีคนหนุ่มหลังถามด้วยความอยากรู้

ผมหรีตตามองน้องชาย ก่อนจะหันไปมองหน้าพ่อกับแม่อย่างลังเล เพราะไม่รู้ว่าพวกท่านยังโกรธลดาอยู่หรือเปล่า เรื่องที่เธอเป็นต้นเหตุทำให้ผมช็อกจนตกจากกำแพงและหมดสติ ต้องนอนโรงพยาบาลอยู่หลายวัน

“ว่าไง อาเซน” พ่อทวงถามเมื่อผมเสียบไป

“ลดาครับ” ผมตอบออกไปในที่สุด “ลูกของอาดิลก้อครับ เธอจะย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านหลังนั้น”

พ่อกับแม่จึงไปพักใหญ่ ทั้งคู่หันมองหน้ากัน ก่อนที่พ่อจะหัวเราะแห้งๆ “อ้อ...หนูลดาตัวเอง นึกว่าใคร”

แม่ยิ้มเจื่อน “นั่นสิ แล้วกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ละ”

“มาได้สักเดือนหนึ่งแล้วครับ แต่เพิ่งจะขนของเข้าบ้านวันนี้ พรุ่งนี้คงจะเจอกันในงานครับ” ผมตอบ พลังลอบมองปฏิกิริยาของพ่อกับแม่ ซึ่งดูเหมือนไม่มีท่าทางซึ่งเคียดอะไรแล้ว

“โต...นึกว่าเฮียพาก็กมาซุกไว้ซะอีก” ชวินโพล่งขึ้น

“ดีเล็ก” ผมปรามเบาๆ ก่อนจะยกมะ هنگขึ้น ทำเอาเจ้าตัวสะดุ้งโหยงรีบหลบไปอยู่ข้างหลังผู้เป็นมารดา

“ลื้อก็ชอบยั่วเฮียเขา ไปนอนไป” แม่บอก แล้วรีบรูดหลังลูกชายคนเล็กเข้าบ้านอย่างให้ท้าย

เจ้าตัวกวานพอมิแม่สนับสนุนก็หันมาแลปลิ้นให้ผม แล้วแผ่นแผ้ว
ขึ้นบันไดไปที่ห้องนอนซึ่งอยู่บนชั้นสองของบ้านอย่างรวดเร็ว

ผมมองตามน้องชายจนลืบทา ก่อนจะหันไปมองพ่อกับแม่อย่างซึ่งใจ
จนกระทั่งในที่สุดก็ตัดสินใจถามออกไปตรงๆ

“ป้ากับม้ายังโกรธตาอยู่หรือเปล่าครับ”

“อើย เรื่องสมัยพระเจ้าเหา อ้าวลืมนี่ไปหมดแล้ว” พ่อโบกมือปฏิเสธ

“นั่นสิ มันตั้งนานแล้วนะ” แม่เสริมพร้อมยิ้มจืดเจื่อน “ตอนนี้เซนก็
โตเป็นหนุ่มแล้ว หนูลตาคงพาไปหาคะเมนตีลังกาที่ไหนไม่ได้แล้วมั้ง”

“ใช่ หนูลตาเองก็คงเป็นสาวแล้ว อ้าวว่าคงไม่กะเบี๊บบกะป๊าบเหมือน
เมื่อก่อนแล้วมั้ง”

ได้ฟังแล้วผมก็ยิ้มออก เพราะจำได้ว่าตอนนั้นพ่อกับแม่โกรธเป็นพิน
เป็นไฟ ถึงขนาดกักบริเวณผมไม่ให้ออกไปไหนเลยตั้งหลายเดือน โดยเฉพาะ
บ้านของลตา

“ก็ดีครับ ต่อไปนี้จะต้องกลับมาเป็นเพื่อนบ้านกันอีก จะได้ไม่มี
ปัญหา”

“วู๊ย ม้าก็ไม่อยากมีปัญหาหรอก แต่ตอนนั้นมันไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ
นี่” ผู้เป็นแม่เอ่ย พลางโบกไม้โบกมือทำเป็นไม่สนใจ จากนั้นก็หันหลังให้
แล้วเดินกลับเข้าไปในห้องพักผ่อนเพื่อดูละครหลังข่าวต่อ

พ่อยิ้มให้ผมแล้วยืนมือมาตบไหล่เบาๆ และเดินตามแม่เข้าบ้านไป
อีกคน

ผมถอนใจออกมา ก่อนจะมองข้ามรั้วไปยังบ้านน้อยหลังเล็กกลาง
สวนอันร่มรื่นอยู่ชั่วขณะหนึ่ง บรรยากาศเงียบเชียบยามค่ำทำให้ผมหวน
นึกถึงวันเก่าๆ ที่เคยมีความสุข ก่อนที่กาลเวลาจะพรากมันไปจากผมนับสิบปี

แต่แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือที่ตั้งขึ้นก็ดึงความสนใจของผมออกมา
จากความหลังครั้งวัยเยาว์ ผมรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู เมื่อเห็นภาพอริสรา
จึงกดรับและกรอกเสียงนุ่มลงไปที่นั่น

“ว่าไงจะแอนด์นี่”

“สวัสดิ์ค่ะพี่เซน” เสียงหวานดังออดอ้อนออกมาจากลำโพง ฟังที่ใครก็
เย็นใจไปเสียทุกครั้ง “พี่เซนกำลังทำอะไรอยู่คะ วางอยู่หรือเปล่า”

“สำหรับแอนด์นี่ พี่วางเสมอแหละ”

“ดีเลยคะ พอดีแอนด์นี่มีเรื่องอยากจะรบกวนพี่เซนสักหน่อย”

“มีอะไรจะ โท. มาแบบนี้ หรือว่าไม่อยากแต่งงานกับเจ้าใจักแล้ว”

“โหย...พี่เซนอะ ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

“พี่ล้อเล่นนะ” ผมหัวเราะ

“พี่สองคนนี่พูดเหมือนกันเลยนะ น่าดีจริงเชียว”

“สองคน” ผมทวนคำอย่างใคร่รู้ “ใครเธอ”

“ก็พี่ลดาอะสิ แอนด์นี่จะขอให้ช่วยอุ้มน้องแดงโม้ในพิธิ แต่ยังไม่ทัน
พูดอะไร พี่ลดา ก็หาว่าแอนด์นี่จะเปลี่ยนตัวเจ้าบ่าวเหมือนพี่เซนเลย”

“อ้าวเธอ”

“เหมะๆๆ ใจตรงกันเชียวนะคำ” ปลายสายหัวเราะเสียงใส

“บังเอิญมั้ง” ผมเฉไฉ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วตกลงแอนด์นี่จะให้
พี่ช่วยอะไรเธอ”

“อ้อ...ก็ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ คือเมื่อกี้พี่เซนไปส่งพี่ลดาเรียบร้อยแล้ว
แล้วใช้ไหมคะ”

“จะ เรียบร้อย” ผมพยักหน้าแล้วหันไปมองบ้านของลดาอีกครั้ง

“งั้นพรุ่งนี้พี่เซนช่วยรับพี่ลตามางานด้วยได้ไหมคะ”

มุมปากของผมยกขึ้นกับคำขอของหญิงสาวโดยอัตโนมัติ ถึงเธอ
ไม่ขอ ผมก็คิดว่าพรุ่งนี้เช้าจะไปรับลดาที่บ้านอยู่แล้ว เพราะอยู่ใกล้กันและ
จะไปงานเดียวกัน เมื่ออริสราขอมาแบบนี้ก็ดี จะได้มีข้ออ้างไปรับลดา ไม่งั้น
เธออาจจะบ้ายเบี่ยงไม่ยอมขึ้นรถอีก แต่คงต้องไปตัดกรอหน้าบ้านก่อนเวลา
สักหน่อย เพราะมีแนวโน้มว่าเธออาจรีบออกจากบ้านเพื่อหนีผมเหมือน
ตอนออกจากโรงแรมเมื่อครู่ก็ได้

“ได้สิ เรื่องแค่นี้เอง สบายมาก”

“จริงนะคะ”

“จริงสิ” ผมให้สัญญามั่นเหมาะ

“เย้... พี่เซนใจดีจังเลย” อริสราเสียงแจ้วขึ้นมาทันที “ก้อยบอก แอนนี่ว่าวันนี้พี่ลตาทิ้งตุ๊กตุ๊กมาซ่อมงานแต่ง แถมตุ๊กตุ๊กคันนั้นยังขับเร็ว อย่างกับรถแข่ง แอนนี่ก็เลยเป็นห่วง ไม่อยากให้พี่ลตาไปผจญภัยกลางถนน อีก อันตรายจะตาย”

“ไม่ต้องห่วงนะแอนนี่ เดี่ยวพุงนี้เข้าพี่จะไปตัดกรอหน้าบ้านเลย”

“ตัดกรอ” ว่าที่เจ้าสาวทวนคำด้วยความแปลกใจ “ทำไมต้องตัดกรอละคะ เดี่ยวแอนนี่โทร. บอกพี่ลตาเองก็ได้ พี่เขาจะได้รอพี่เซน”

“อะ...เอ่อ...ไม่ต้องหรอกจ้ะ” ผมรีบปฏิเสธ เพราะขึ้นให้อริสราโทร. บอก มีหวังลตาท้องแอบหนีไปก่อนแน่ๆ

“พี่ว่าแอนนี่รีบไปพักผ่อนเถอะ นอนดึกเดี๋ยวพุงนี้ไม่สวยนะ ส่วนเรื่องลตาดेี่ยวพี่โทร. ไปเอง จะได้นัดเวลากันเลยไงจ๊ะ”

“อืม...เอานี้ก็ได้ค่ะ” อริسرائับคำ ก่อนจะทำขบิอีกคร้้ง “พี่เซนห้ามลืมเด็ดขาดนะคะ ต้องพาพี่ลตามาด้วยกันให้ได้นะคะ”

“จ้า...” ผมลากเสียงยาว “ไปนอนได้แล้วไป พี่จะได้โทร. ไปนัดลตา”

“ค่า...งั้นราตรีสวัสดิ์นะคะ”

“ราตรีสวัสดิ์จ้ะ”

คืนนั้นผมไม่ได้ทำตามที่บอกอริสราหรอก เพราะผมไม่มีเบอร์โทรศัพท์ลตา แต่ถึงจะมีและโทร. ไปนัด เธอกงหนึ่ไปงานก่อนแน่ๆ ผมจึงลงทุนตื่นแต่เช้ามีด อาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็วแล้วสั่งคนขับรถให้พาพอกับแม่และน้องชายตัวดีไปที่โรงแรมแทน จากนั้นก็ขับรถไปจอดหน้าบ้านเธอ

แสงไฟจากหน้าต่างบานหนึ่งในบ้านของลตาสว่างอยู่ ผมจำได้ว่า นั่นคือหน้าต่างห้องนอนเธอ ทำให้แน่ใจได้ว่าหญิงสาวยังไม่ออกไปไหน จึง

ดับเครื่องยนต์แล้วนั่งรอเธออยู่ตรงนั้น

หลังจากนั้นไม่นานนัก ลตาก็ออกจากบ้าน ระหว่างที่เธอล็อกประตูรั้ว ผมก็รีบสตาร์ทเครื่องยนต์เสียงดังกระหึ่ม ทำเอาเธอเงยหน้าขึ้นมามองด้วยสีหน้าแปลกใจ

“อรุณสวัสดิ์ครับ” ผมโบกมือให้เธอ

“นายซังยักซ์” ลตาทเรียกผมด้วยชื่ออันเพราะพริ้งซึ่งผมไม่ปรารถนาจะได้ยิน “คุณมาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

“เมื่อคืนเอง”

“แล้วมาจอดตรงเสียบๆ ทำไม ตั้งใจจะซุ่มทำอะไรอะ”

“ไม่ได้ซุ่มทำอะไร แอนนี่ให้ผมมารับคุณต่างหาก”

“มารับฉัน” ลตาทวนคำ

“ใช่สิ”

“ขอบคุณ แต่ฉันไปเองได้”

“ไม่เอาหน้าคุณ บ้านเราอยู่ติดกันแค่นี้ แล้วเราก็จะไปงานเดียวกันด้วย ไปรถคันเดียวกันนั่นแหละดีแล้ว ประหยัดพลังงาน ลดโลกร้อน อากาศทำลายชั้นบรรยากาศของโลกหรือไง”

“ไม่เห็นจะเกี่ยว ฉันคนเดียวคงไม่ทำให้โลกร้อนขึ้นมาหรอก”

“คิดกันอย่างนี้แหละ คนหนึ่งเพิ่มหนึ่งองศา ร้อยคนก็ร้อยองศา ล้านคนโลกก็ลุกเป็นไฟพอดี”

“เวอร์ซะไม่มี”

“เอาน่าคุณ ขึ้นมาเถอะ” ผมก้มหัวเรียก แต่ลตายังยืนหน้าอง้าอยู่เลยลงจากรถแล้วเดินอ้อมไปเปิดประตูให้เธออย่างเป็นสุภาพบุรุษ จากนั้นก็ค้อมศีรษะผายมือเชื้อเชิญเธอ

“เชิญครับคุณผู้หญิง”

ลตาทริตามองผม ก่อนจะยกไหล่ด้วยท่าทางเหมือนไม่เต็มใจนัก แต่ก็เดินมาขึ้นรถโดยดี ผมยิ้มให้เธอแล้วปิดประตูรถ ก่อนจะเดินอ้อมกลับไป

ขึ้นนั่งประจำตำแหน่งแล้วเคลื่อนรถมุ่งหน้าสู่โรงแรมหรูซึ่งเป็นสถานที่จัดงานวิวาห์

“เป็นไง เมื่อคืนหลับสบายไหม”

“ไม่ค่อยหลับ” ลต่ายกโหล่

“แปลกที่เธอ”

“อ้อ” เธอพยักหน้า “ไม่ได้ได้อยู่มาตั้งสิบกว่าปีแล้วนี่ ตั้งแต่ให้คนเช่าอะไรๆ มันก็เปลี่ยนไปหมด บางอย่างก็ผูกพันไปตามกาลเวลา บ้านถ้าไม่ได้อยู่เอง จะหาใครมาใส่ใจบำรุงรักษาที่ยากอยู่นะ”

“อาทิตย์นี้คุณอยู่บ้านไหมล่ะ เดี่ยวผมไปหา”

“มาทำไม” เธอหันขวับมามองผม

“ก็จะออกแบบตกแต่งใหม่ก็ต้องเข้าไปดูสถานที่ก่อนสิ จะได้รู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ลืมแล้วเธอว่าผมอาสาตกแต่งบ้านให้คุณไหมนะ”

“อ้อ” ลต่ายปากห่อ ก่อนจะพยักหน้า “อ้อ ก็ได้”

“เลี้ยงข้าวด้วยนะ ถือเป็นค่าจ้างงวดแรก”

“โหย...อะไร ยังไม่ทันทำงานเลย จะเอาค่าจ้างแล้ว”

ผมหัวเราะ “เอาหน้า เลี้ยงจึกจึกเม็งก็ได้ ชามละไม้ก็บาท ขนหน้าแข็งของคุณไม่ร่วงหรอก”

“จึกเม็งแกยงชายจึกโหวอยู่อีกเธอ ตอนนั้นไปเมืองนอกแกก็แก่มากแล้วนะ”

“จึกเม็งแกตายไปแล้ว” ผมตอบโต้ต้งๆ เล่นเอาลต่ายทำหน้าเหลือ “ตอนนี้ลูกชายแกมาขายแทน เลยย้ายจากร้านรถเข็นริมถนนไปเช่าตึกแถวใกล้ๆ แต่ก็ยังอวยเหมือนเดิมนะ”

สิ้นเสียงของผม เสียงท็องของลต่ายก็ร้องออกมา ถึงแม้จะเบามาก แต่เนื่องจากนั่งกันอยู่สองคนในรถจึงทำให้ผมได้ยินชัดถนัดหู

“ยังไม่ได้กินอะไรละสิท่า”

ลต่ายมึนเจื่อน “ตื่นสายไปหน่อย”

ผมยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก่อนจะหมุนพวงมาลัยเลี้ยวไปอีกซอย
“งั้นแวะกินโจ๊กเจ๊กฝั่งวันนี้เลยแล้วกัน ยังเหลือเวลาอีกนิดหน่อย”

เธอไม่คัดค้านอะไร สงสัยจะหิวมากเหมือนกัน ผมจึงขับรถไปจอด
หน้าร้านซึ่งคนกำลังแน่นทีเดียว แต่ยังมีโต๊ะว่างสำหรับเราสองคนที่หน้าร้าน
พอดี

“อ้าว เฮียเซน วันนี้เอาแบบเดิมใช่ไหม” ชายหนุ่มเจ้าของร้านทักเมื่อ
เห็นผม

“แบบเดิม สองที่” ผมชูสองนิ้ว

ไม่นานโจ๊กร้อนๆ สองชามก็ถูกนำมาวางโดยเจ้าของร้าน “มาแล้วครับ
โจ๊กหมูไข่เยี่ยวม้าสองที่”

“หวัดดี อาเล้ง” ลตาทักพร้อมรอยยิ้ม ทำเอาเจ้าของร้านมองหน้าเธอ
สลับกับผมอย่างงุนงง

“จำเจ็ลตาไม่ได้หรือ อาเล้ง” ผมเฉลยให้เขาฟัง

“เจ็ลตา” เล้งทำท่านึก ก่อนจะเบิกตากว้างแล้วหลุดตัวลงนั่งข้างๆ
“โหย นี่เจ็ลตาหรือ จำแทบไม่ได้เลย”

“สวยขึ้นใช่ไหมล่ะ” หญิงสาวเอ่ยยิ้มๆ

“โห...ชมตัวเองก็ได้แฮะคนเรา” ผมแย้ง

“นี่คุณ” เธอค้อนปะหลับปะหลือกใส่ผม

ผมยกคิ้วให้เธอ ก่อนจะทำเป็นก้มหน้าก้มตากินโจ๊กอย่างเอร็ดอร่อย
เล้งนั่งคุยรำลึกความหลังกับลตาอยู่อีกครู่หนึ่ง ก่อนจะผละไปชายโจ๊ก
มือเป็นระวิง เพราะช่วงเช้าคนจะแน่นร้านมากทีเดียว

“คุณไม่กินไข่เยี่ยวม้าใช่ไหม”

“อือ” ลตาพยักหน้า “รู้แล้วสั่งทำไม”

“ก็ผมอยากกิน” พุดจบผมก็ใช้ช้อนจ้วงไข่สีด้าจากชามของเธอมา
เข้าปาก

“คุณนี่ยังตะกละเหมือนเดิมเลยนะ” เธอมองผมแล้วส่ายหน้า

“เอาน่า รีบๆ กินเถอะ เดี่ยวไปสายไม่รู้ด้วยนะ” ผมบอกเสียงอู้อี้ เพราะมีไข้อยู่เต็มปาก

ลตาส่ายหน้าอีกครั้ง ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินจึกต่อ ช่วงนั้นเองที่ผมได้แอบมองเธอ จนพบว่าแม่เธอจะยังคงหัวเหมือนเดิม แต่ท่าทางบางอย่างก็บ่งบอกให้รู้ได้ว่า ตอนนี้เป็นผู้หญิงกว่าแต่ก่อนมาก โดยเฉพาะท่าทางการกินอาหารซึ่งเคยมูมมามเลอะเทอะซึ่งไม่มีให้เห็นแล้ว

“มองอะไร”

ผมสะดุ้งเฮือกเมื่ออยู่ๆ เธอก็เงยหน้าขึ้นมาประสานสายตากับผมพอดี จึงยิ้มเจื่อนๆ ให้เธอ

“มองซีต่า”

“เฮ้ย! จริงดิ” ลตาร้องด้วยความตกใจ ก่อนจะหยิบกระจกเล็กๆ จากกระเป๋าสะพายขึ้นมาส่อง

เห็นไหมล่ะ ผู้หญิงกับกระจกห่างกันได้เสียที่ไหน

“ไม่เห็นมีเลย อัจฉินเธอ” เธอเงยหน้าขึ้นมาค้อนเขา

“ไม่ได้อำ เมื่อกี้เห็นจริงๆ มันคงหลุดไปแล้วละ” ผมหัวเราะแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “คุณอิมหรือยัง ผมว่าไปกันดีกว่า เดี่ยวจะสาย”

“ก็ใครชวนกินล่ะ”

“ก็ใครใช้ให้ห้องคุณร้องล่ะ” ผมสวนกลับทันควัน

“คุณนี่” เธอทำหน้างำใส่ผม

แต่ผมทำเป็นไม่สนใจ หันไปเรียกเจ้าของร้านมาคิดค่าอาหารแล้วพยักเพยดไปที่เธอ ลตาท่างอแต่ก็ยอมจ่ายค่าจึกแต่โดยดี จากนั้นเราสองคนก็กลับขึ้นรถแล้วมุ่งหน้าสู่งานวิวาห์ของน้องสาวสุดที่รักของเราทันที